
கடல் ஒரு நாட்டை விழுங்கியது; ஆனால் ஒரு காதலை அல்ல.
ஆதிமந்தியின்
காதலன்
குமரிக்கண்டத்தின்
காதல் காவியம்
வரலாற்றின்
மணமும்,
காதலின்
உயிரும்
செந்தில்குமார்

ஆதிமந்தியின் காதலன்

செந்தில்குமார்

பதிப்புரிமைப் பக்கம்

ஆதிமந்தியின் காதலன்

ஆசிரியர்: செந்தில்குமார்

புனைகதை அறிவிப்பு

இந்நூல் ஒரு வரலாற்றுப் புனைகதை ஆகும். இதில் இடம்பெறும் சில வரலாற்று மன்னர்கள், இடங்கள் மற்றும் இலக்கிய மரபுகள் தமிழரின் தொன்மையான இலக்கியங்கள், புராணக் குறிப்புகள் மற்றும் பாரம்பரியக் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டவை.

நாவலின் கதை, உரையாடல்கள், சம்பவங்கள் மற்றும் பெரும்பாலான கதாபாத்திரங்கள் ஆசிரியரின் கற்பனையில் உருவாக்கப்பட்டவை. வரலாற்றுத் தகவல்களுக்கும் புனைகதைக்கும் இடையே படைப்புச் சுதந்திரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உயிருடன் இருப்போர் அல்லது மறைந்தோர், உண்மையான நபர்கள் அல்லது நிகழ்வுகளுடன் ஏதேனும் ஒற்றுமை காணப்பட்டால் அது தற்செயலானதே.

வெளியீட்டு தகவல்

SPACE COMMUNICATION

TAMIL NADU

INDIA

senthilkumarts555@gmail.com

ஆசிரியர் உரை

அன்பார்ந்த வாசகர்களுக்கு,

தமிழ் மொழி என்பது வெறும் ஒரு மொழி மட்டுமல்ல; அது ஆயிரமாண்டுகளாக நினைவுகளையும், நாகரிகங்களையும், வீரத்தையும், காதலையும் சுமந்து வரும் ஒரு உயிர்ப்புள்ள மரபு. அந்த மரபின் ஆழங்களில் என்னை எப்போதும் ஈர்த்த ஒன்று குமரிக்கண்டம் பற்றிய இலக்கியச் சுட்டுகளும், சங்ககாலப் பாண்டியர்களின் தொன்மையான வரலாறும் ஆகும்.

"ஆதிமந்தியின் காதலன்" என்ற இந்த நாவல், வரலாற்றுத் தகவல்களை அப்படியே மறுபடியும் கூறும் முயற்சி அல்ல. மாறாக, சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் குறிப்புகள், தமிழர் மரபுக் கதைகள், தொன்மையான பாண்டிய அரசாட்சியின் பெருமை மற்றும் குமரிக்கண்டம் குறித்த பாரம்பரியக் கற்பனைகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட ஒரு வரலாற்றுப் புனைகதை.

வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் (நெடியோன்) என்ற மாமன்னரின் ஆட்சியைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, அவரது மகளாக கற்பனையில் உருவான ஆதிமந்தியின் வாழ்க்கையையும், அவளது காதலையும், அந்தக் காதலின் வழியாக ஒரு நாகரிகத்தின் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் சொல்ல முயன்றிருக்கிறேன்.

இந்த நாவலில் நீங்கள் காணும் இடங்கள், சில வரலாற்று நபர்கள், சங்ககால வாழ்க்கை முறைகள் ஆகியவை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இருந்து ஈர்க்கப்பட்டவை. ஆனால் கதையின் முக்கிய நிகழ்வுகள், உரையாடல்கள், பல கதாபாத்திரங்கள் மற்றும் காதல் சம்பவங்கள் அனைத்தும் படைப்புச் சுதந்திரத்தின் வெளிப்பாடுகள். இதை வரலாற்றுப் பதிவாக அல்ல, வரலாற்றின் மணம் வீசும் ஒரு இலக்கியப் பயணமாக வாசிக்குமாறு அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த நூலை எழுதும்போது என் மனதில் ஒரே ஒரு எண்ணம் மட்டுமே இருந்தது—தமிழர் வரலாறு என்பது வெறும் போர்களின் வரலாறு அல்ல; அது காதலின், தியாகத்தின், நம்பிக்கையின், மொழியின் மற்றும் மனிதநேயத்தின் வரலாறும் ஆகும்.

இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் ஆதிமந்தியுடனும் வேல்கதிருடனும் பயணித்து, குமரிக்கண்டத்தின் கரையோரங்களில் நடந்து, பஃறுளி ஆற்றின் ஓசையைக் கேட்டு, முந்நீர் விழாவின் மகத்துவத்தை உணர்ந்து, இறுதியில் தமிழின் அழியாத ஆன்மாவை மனதில் சுமந்து திரும்புவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந்தப் படைப்பை வாசிக்கத் தேர்ந்தெடுத்த உங்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அன்புடன்,

செந்தில்குமார்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

கடல் ஒரு நாட்டை மறைக்கலாம்; ஆனால் அதன் நினைவுகளை அழிக்க முடியாது.

தமிழர் வரலாற்றின் தொன்மையான அத்தியாயங்களில் ஒன்றாகப் பேசப்படுவது குமரிக்கண்டமும், அதன் தென்பகுதியில் செழித்து விளங்கிய பாண்டிய அரசாட்சியும் ஆகும். சங்க இலக்கியங்கள், பழந்தமிழ் மரபுக் குறிப்புகள் மற்றும் பல தலைமுறைகளாக வாய்மொழியாகப் பரவிய கதைகள், தெற்கே பரந்திருந்த நிலப்பரப்பு, பஃறுளி ஆறு, தென்மதுரை, முந்நீர் விழா போன்ற நினைவுகளை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றன.

அந்த மரபுக் குறிப்புகளில் இடம்பெறும் மாமன்னர்களில் ஒருவராக வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன், நெடியோன் என்ற பெயராலும் அறியப்படுகிறார். அவரது ஆட்சி, தமிழரின் கடல்சார் வாழ்க்கை, வணிகம், கலாசாரம் மற்றும் அரசியல் பற்றிய பல சுவாரஸ்யமான சிந்தனைகளை உருவாக்குகிறது. அவற்றை மையமாகக் கொண்டு, ஒரு இளவரசியின் காதல், ஒரு வீரனின் தியாகம் மற்றும் ஒரு நாகரிகத்தின் பெருமையை இணைத்து உருவாக்கப்பட்டதே "ஆதிமந்தியின் காதலன்."

இது வரலாற்று ஆய்வு நூல் அல்ல. அதே நேரத்தில், வரலாற்றிலிருந்து முற்றிலும் விலகிய கற்பனைக் கதையும் அல்ல. இலக்கியங்களில் காணப்படும் சான்றுகள், பாரம்பரியக் கருத்துகள் மற்றும் சங்ககால வாழ்க்கை முறைகளின் சுவடுகளை மதித்து, அவற்றுக்கிடையே ஆசிரியரின் கற்பனை பின்னிப் பிணைந்த ஒரு வரலாற்றுப் புனைகதை.

இந்த நாவலில் இடம்பெறும் ஆதிமந்தி, வேல்கதிர் மற்றும் பல கதாபாத்திரங்கள், அவர்களின் உரையாடல்கள், காதல், அரசியல் சதிகள் மற்றும் பல சம்பவங்கள் அனைத்தும் கதையின் ஓட்டத்திற்காக உருவாக்கப்பட்ட படைப்புக் கூறுகளாகும். இருப்பினும், சங்ககாலத் தமிழரின் வாழ்வியல், கடல்சார் திறன், வீர உணர்வு, மொழிப் பற்றும், இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்த வாழ்க்கை முறையும் உண்மைத்தன்மையுடன் வெளிப்பட வேண்டும் என்பதில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கதையின் மையத்தில் காதல் இருக்கிறது. ஆனால் அது இரண்டு இதயங்களுக்கிடையேயான காதல் மட்டுமல்ல. தாய்நாட்டின் மீதான காதல், தமிழ்மொழியின் மீதான காதல், தம் மக்களைப் பாதுகாக்கும் அரசனின் காதல், உயிரைவிட உயர்ந்த கடமைக்கான காதல் ஆகியவை இந்த நாவலின் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன.

இந்த நாவலை வாசிக்கும் போது, தென்மதுரையின் வீதிகளில் நீங்கள் நடக்கலாம். பஃறுளி ஆற்றங்கரையில் நிலவொளியை ரசிக்கலாம். முந்நீர் விழாவின் ஆரவாரத்தை கேட்கலாம். கடலை வென்று சென்ற தமிழர் நாவாய்களின் பெருமையை உணரலாம். அதே நேரத்தில், இயற்கையின் பேராற்றலுக்கு முன் மனிதன் எவ்வளவு சிறியவன் என்பதையும் உணரலாம்.

வரலாறு சில நேரங்களில் கல்வெட்டுகளில் வாழ்கிறது. சில நேரங்களில் இலக்கியங்களில் வாழ்கிறது. சில நேரங்களில் மக்களின் நினைவுகளில் வாழ்கிறது. அந்த நினைவுகளுக்கு உயிரூட்டும் ஒரு சிறிய முயற்சியே இந்த நாவல்.

இந்தப் பயணத்தில் என்னுடன் இணையும் ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் என் இதயப்பூர்வமான நன்றிகள்.

தமிழும், தமிழரின் நினைவுகளும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கட்டும்.

இந்த முன்னுரை, வரலாற்று உண்மைகள் மற்றும் புனைகதை ஆகியவற்றின் எல்லையை தெளிவுபடுத்துவதோடு, வாசகரை நாவலின் உலகிற்குள் இயல்பாக அழைத்துச் செல்லும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயம் 1 – முந்நீர் விழாவின் பேரொளி

அலைகளின் ஓசை வெறும் சத்தமல்ல; அது பூமிப்பந்தின் ஆதிமொழி.

குமரிக்கண்டத்தின் தலைமகன், முந்நீர் நாவாய் வேந்தன், வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனின் பேரரசுக்கு அது வெறும் கடல் அல்ல—அவர்களின் நரம்புகளில் ஓடும் உதிரத்தின் நீல வடிவம். அன்றைய விடியல் தென்மதுரைக்கு வழக்கமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. விண்ணைத் முட்டும் பன்மலை அடுக்கின் சிகரங்களிலிருந்து உதித்த சூரியன், பஃறுளி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் தன் பொன்னிறக் கதிர்களைப் பரப்பியபோது, ஒட்டுமொத்தத் தென்மதுரையே ஒரு தங்கப் பாத்திரத்தைப் போல மின்னியது.

அது ‘முந்நீர் விழா’ நடக்கும் திருநாள்!

முந்நீர் என்பது சாதாரண நீரின் சங்கமமல்ல; ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், கடல் நீர் ஆகிய மூன்றின் சங்கமம். அதைவிட முக்கியமாக, நிலத்தைக் கடந்த கடலையும், கடலைக் கடந்த நிலத்தையும், இரண்டையும் ஆளும் மனித ஆற்றலையும் போற்றும் மாபெரும் வரலாற்றுத் திருவிழா. பஃறுளி ஆற்றின் இருமருங்கிலும் பனைமர உயரத்திற்குப் பாண்டியரின் மீன் கொடிகள் காற்றில் திமிருடன் பறந்து கொண்டிருந்தன. ஆற்றின் அகன்ற பரப்பில் யவனர்களின் பிரம்மாண்ட மரக்கலங்களும், சாவக நாட்டுத் தோணிகளும், சீனத்துச் சம்பான்களும் வரிசையாக நங்கூரமிட்டு நின்றன. ரோமானிய, கிரேக்க நாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த ‘யவனர்கள்’ தங்களுடைய செம்பவளங்களையும், மதுக்குடங்களையும் இறக்கி வைத்துவிட்டு, தமிழர்களின் இந்த மாபெரும் விழா எப்போது தொடங்கும் என்று விழிகளை அகல விரித்துக் காத்திருந்தனர்.

துறைமுகத்தின் வடபகுதியில், பாண்டியப் பேரரசின் சொந்தக் கடற்படை நாவாய்கள் போருக்குத் தயாராக நிற்கும் திமிங்கிலங்களைப் போல அணிவகுத்து நின்றன. ஈட்டி முனைகளைப் போலக் கூர்மையான மரக்கட்டைகளால் ஆன அந்த நாவாய்களின் பாய்மரங்கள், வானத்தை முட்டும் அளவுக்கு உயர்ந்திருந்தன.

மண்ணுலகின் சொர்க்கமாகத் திகழ்ந்த தென்மதுரையின் உன்னதப் பெரு மாளிகையின் ஏழாவது அடுக்கு மாடத்தில் நின்றிருந்தாள் இளவரசி ஆதிமந்தி.

அவள் அணிந்திருந்த பட்டு ஆடை, கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த மெல்லிய புகையைப் போன்ற நெசவுத் துணியால் ஆனது. அவளது கழுத்தை அலங்கரித்த முத்தாரங்கள், கொற்கைக் கடலின் ஆழத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. ஆனால், அவளது கண்கள் அந்த ஆபரணங்களிலோ, தன்னைச் சுற்றியிருந்த தங்கத் தூண்களிலோ நிலைக்கவில்லை. அவளது பார்வை பஃறுளி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில், கடலும் ஆறும் கலக்கும் அந்தப் பேரழகின் மீதுதான் லயித்திருந்தது. காற்றில் பறந்த அவளது கூந்தலை மெல்ல ஒதுக்கியபடி, கடல் காற்றின் உப்பு வாசனையைத் தன் நாசிக்குள் ஆழமாக இழுத்துச் சுவாசித்தாள்.

"இளவரசி! அரண்மனை நாட்டிய மகளிரும், உன்னத யவன இசைஞர்களும் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் இன்னும் இங்கேயே நின்று கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே?" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டபடி உள்ளே நுழைந்தாள் அவளது தோழி இளமதி.

ஆதிமந்தி திரும்பாமலேயே புன்னகைத்தாள். "இளமதி, மனிதர்கள் அமைக்கும் நாட்டிய மேடைகளை விட, இதோ இந்த அலைகள் மணற்பரப்பில் ஆடும் நாட்டியம் எவ்வளவு உன்னதமானது என்று பாரேன்! இந்த ஒலிகளுக்கு முன்னால் மனிதர்களின் யாழிசை வெறும் சலசலப்பு."

இளமதி அவளுக்கு அருகில் வந்து நின்று, கீழே திரண்டிருந்த லட்சக்கணக்கான மக்களைப் பார்த்தாள். "உங்கள் உள்ளம் இயற்கையை நாடினாலும், நீங்கள் பாண்டிய பேரரசின் ஒரே வாரிசு என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள் ஆதிமந்தி. இதோ, கீழே பாருங்கள்... மாமன்னர் மேடைக்கு எழுந்தருளிவிட்டார். அவருடன் வலப்பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நம் முதன்மை அமைச்சரின் பார்வையை கவனித்தீர்களா? இன்று மாலை அரசவையில் மிக முக்கியமான ஒரு அரசியல் நகர்வு நடக்கப் போகிறது."

"அரசியலா? இந்த மங்கல நாளிலும் அரசாங்க சூழ்ச்சிகளா?" என்று சலிப்புடன் கேட்டாள் ஆதிமந்தி.

"சூழ்ச்சி அல்ல இளவரசி, பாதுகாப்பு!" என்று குரலைத் தாழ்த்திக் கூறினாள் இளமதி. "தெற்கே இருக்கும் கடல்கடந்த தீவுகளிலிருந்து ஒற்றர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். நம் எல்லையோரக் கடல் பகுதியில் அந்நிய நாவாய்களின் நடமாட்டம் அதிகரித்திருக்கிறதாம். அதுமட்டுமல்ல... மாமன்னரின் முதுமையைக் காரணம் காட்டி, உங்களுக்கு விரைவில் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்றும், அண்டை நாட்டு இளவரசனைத் தேர்ந்தெடுப்பதே பேரரசுக்கு நல்லது என்றும் அமைச்சர் இன்று மன்னரிடம் வற்புறுத்தப் போகிறார்."

ஆதிமந்தி பெருமூச்சு விட்டாள். "அரியணையும், அதிகாரமும் மனிதர்களை எவ்வளவு சுயநலவாதிகளாக மாற்றுகின்றன! இந்த நிலம் நிலையானது என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், கடல் ஒருமுறை சீறினால் இந்த அதிகாரங்கள் எங்கே போகும்? இந்த பஃறுளி ஆறும், இந்தத் தென்மதுரையும் இயற்கையின் கொடை. அதை மறந்து மனிதர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்வது எவ்வளவு அறியாமை!"

அவளது பேச்சில் இருந்த தத்துவார்த்த ஆழம் இளமதியை வியக்க வைத்தது. எனினும், "நீங்கள் என்னதான் சொன்னாலும், இன்று மாலை நீங்கள் அரசவைக்கு வந்தே தீர வேண்டும். மாமன்னரின் ஆணை அது," என்று நினைவூட்டினாள்.

திடீரென, லட்சக்கணக்கான மக்களின் குரல்கள் ஒன்றாக இணைந்து, "வாழ்க மாமன்னர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன்! வாழ்க நெடியோன்!" என்று முழங்கின. முரசு அதிர, சங்கு நாதம் விண்ணைப் பிளந்தது.

ஆதிமந்தியும் இளமதியும் மாடத்தின் விளிம்பிற்கு வந்து கீழே உற்று நோக்கினர். கடல் கரையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பிரம்மாண்ட மேடையில், கம்பீரமான சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந்தார் மாமன்னர் நெடியோன் . அவளது தந்தை. நரைத்த தாடியும், கடலின் ஆழத்தைப் போன்ற தீர்க்கமான கண்களும் கொண்ட அந்த மாவீரன், தன் கையில் இருந்த தங்கக் கலசத்திலிருந்து புனித நீரை எடுத்துப் பெருங்கடலுக்கு அர்ப்பணித்தார். ‘முந்நீர் விழா’ முறைப்படி தொடங்கியது.

அரசவை நர்த்தகிகள் கடலை நோக்கி மலர்களைத் தூவி ஆடத் தொடங்கினர். வீரர்களின் வாள்வீச்சுப் போட்டிகளும், கடற்படை நாவாய்களின் அணிவகுப்புகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அரங்கேறின.

ஆதிமந்தி அந்தப் பிரம்மாண்டத்தைக் கண்டு மெல்ல வியந்தாள். நாவாய்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கரையை நோக்கி வந்து, மாமன்னருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டுத் திரும்பின. அப்போது, பாண்டிய நாட்டின் இரகசிய மற்றும் அதிவேகக் கடற்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்த சிறிய, கூர்மையான போர்க் கப்பல்கள் அணிவகுத்து வந்தன. அந்த நாவாய்களில் இருந்த வீரர்கள் அனைவரும் கருநீல நிற உடையும், கைகளில் பிரம்மாண்ட வேல்களையும் ஏந்தியிருந்தனர்.

அவர்கள் மாமன்னரைக் கடந்து செல்லும்போது, அந்தப் படையின் முன்னணியில் நின்றிருந்த ஒரு இளம் வீரனின் மீது ஆதிமந்தியின் கண்கள் தற்செயலாகப் படிந்தன.

அவன் மற்ற வீரர்களைப் போல மாமன்னரைப் பார்த்து முழக்கமிடவில்லை. அவனது கண்கள் நேராக, ஏழாவது அடுக்கு மாடத்தின் மீது நின்றிருந்த இளவரசி ஆதிமந்தியின் மீது நிலைத்திருந்தன.

ஆதிமந்தி சட்டென்று ஒரு நிமிடம் ஸ்தம்பித்துப் போனாள்.

அவனுடைய தோற்றம் ஒரு சாதாரணக் கடற்படை வீரனைப் போல இருக்கவில்லை. விரிந்த மார்பும், போர்க்களத்துத் தழும்புகள் ஏறிய கைகளும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவனுடைய கூர்மையான கண்கள்... அவை சாதாரண மனிதனுடையவை அல்ல. அந்தக் கண்களில் சூரியனின் பிரகாசமும், அதே சமயம் கடலின் ஆழத்தில் இருக்கும் ஏதோ ஒரு தீர்க்க முடியாத மர்மமும் கலந்திருந்தது. அவளது பார்வை அவனது பார்வையின்

மீது மோதிய அந்த நொடி, அவளது இதயத் துடிப்பு ஒரு கணம் நின்று பின் வேகமாக இயங்கியது போன்ற உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

பாண்டிய பேரரசின் எத்தனையோ அரசகுமாரர்களையும், தளபதிகளையும் அவள் பார்த்திருக்கிறாள். ஆனால், இந்த எளிய கடலோடியின் பார்வையில் இருந்த கம்பீரமும், காந்த ஈர்ப்பும் அவளை உலுக்கியது. அவன் யார்? அவனுடைய பார்வையில் ஏன் இத்தனை உரிமை? ஏன் இத்தனை சோகம்?

அவன் காற்றில் தன் கையில் இருந்த வேலை உயர்த்தி, ஆதிமந்தியை நோக்கி ஒரு நுட்பமான சைகை செய்வது போலத் தெரிந்தது.

"ஆதிமந்தி... என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?" இளமதியின் குரல் அவளை உலகிற்குத் திருப்பியது.

ஆதிமந்தி மீண்டும் கீழே பார்த்தபோது, அந்த வீரனின் நாவாய் கடலின் பரந்த நீலத்திற்குள் மறைந்திருந்தது. ஆனால், அவளது மனதில் எழுந்த அலைகள் மட்டும் அடங்கவே இல்லை.

அவன் பெயர் வேல்கதிர். குமரிக்கண்டத்தின் திசையையே மாற்றப் போகும் அந்த மாவீரனை, தன் வாழ்நாளின் மிக முக்கியப் பக்கமாக அவள் சந்திக்கப் போகிறாள் என்பதன் முதல் புள்ளி அந்த முந்நீர் விழாவின் பேரொளியில் வைக்கப்பட்டுவிட்டது.

அத்தியாயம் 2 – பஃறுளி கரையின் வேட்டை

அரண்மனை என்பது தங்கத்தால் ஆன சிறைக்கூடம். அங்கு வீசும் காற்றில் கூட அதிகாரத்தின் வாடை அடிக்குமே தவிர, சுதந்திரத்தின் சுகமிருக்காது.

முந்நீர் விழா முடிந்து மூன்று நாட்கள் கடந்த நிலையிலும், அந்த அடுக்கு மாடத்து ஜன்னல் வழியே தெரிந்த கடற்படை வீரனின் கூர்மையான கண்கள் ஆதிமந்தியின் உறக்கத்தைக் கலைத்துக் கொண்டே இருந்தன. அரசவையின் விவாதங்கள், திருமணப் பேச்சுகள், அமைச்சரின் சூழ்ச்சிப் பார்வைகள் யாவும் அவளுக்குள் ஒருவித மூச்சுத்திணறலை ஏற்படுத்தின. அவளுக்குத்

தேவைப்பட்டது ஒரு தப்பித்தல்; இயற்கையின் மடியில் சில நாழிகளாவது சுதந்திரமாக சுவாசிப்பதற்கான ஒரு எளிய வாய்ப்பு. விடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாழிகைகள் இருந்தன. தென்மதுரைக் கோட்டை இன்னும் உறக்கத்திலிருந்து முழுமையாக விழித்திருக்கவில்லை.

ஆதிமந்தி தன் பட்டு ஆடைகளையும், கொற்கை முத்து மாலைகளையும் கழற்றி எறிந்தாள். அதற்குப் பதிலாக, காட்டில் வாழும் எளிய வேட்டுவப் பெண்கள் அணியும் முரட்டுத்தனமான மருத நிலத்து ஆடையை உடுத்திக் கொண்டாள். கூந்தலை இறுக்கமாக முடிந்து, தலையில் ஒரு சாதாரணத் துணியைக் கட்டிக் கொண்டாள். அவளது நளினமான தோற்றத்தை அந்த எளிய உடை அப்படியே மறைத்து, அவளை ஒரு வேட்டையாடும் பெண்ணாக மாற்றியிருந்தது. தன் இடுப்பில் ஒரு சிறிய கத்தியையும், கையில் ஒரு எளிய வில்லையும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

அரண்மனையின் இரகசிய சுரங்கப்பாதை வழியே, தன் நம்பிக்கைக்குரிய தோழி இளமதிக்குக் கூடத் தெரியாமல் நழுவினாள் இளவரசி.

கோட்டையின் பின்புறமிருந்த அடர்ந்த காடு, பஃறுளி ஆற்றின் கரையை ஒட்டி மைல் கணக்கில் பரந்து விரிந்திருந்தது. காட்டின் எல்லைக்குள் கால் பதித்த மாத்திரத்திலேயே, குளிர்ந்த காற்று அவளது முகத்தில் அறைந்து வரவேற்றது. மரங்களின் இலைகளுக்கிடையே புகுந்து வந்த அதிகாலைப் பனிமூட்டம், அவளது வேட்டுவ உடையை நனைத்தது. காட்டின் ஆழத்திற்குச் செல்லச் செல்ல, பறவைகளின் காலைக் கீதங்களும், பஃறுளி ஆற்றின் சலசலப்பும் அவளுக்குள் ஒரு புதிய ஆற்றலைத் தந்தன. அவள் வேட்டையாட வரவில்லை; வேட்டையாடுவது போலக் காட்டை ரசிக்கவே வந்திருந்தாள். மரங்களின் வேர்களில் அமர்ந்து, பூத்துக் குலுங்கிய காட்டு மலர்களின் வாசனையை நுகர்ந்தாள். காட்டின் அமைதி அவளது மனப் பாரத்தை முழுமையாக இறக்கி வைத்தது.

சூரியன் உச்சி வானத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கியிருந்தது.
ஆதிமந்தி பஃறுளி ஆற்றின் ஒரு சிறிய கிளை ஓடையின் கரையில் நின்று, தெளிந்த நீரில் தன் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டிருந்தாள்.
திடீரென, காட்டின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு பயங்கரமான பிளிறல் சத்தம் கேட்டது.
ஆதிமந்தி திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். அந்தச் சத்தம் சாதாரணமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை; அது மதம் பிடித்த ஒரு விலங்கின் ஆக்ரோஷ முழக்கம். அடுத்த சில விநாடிகளில், அடர்ந்த மூங்கில் காடுகள் சுக்குநூறாக உடைந்து விழும் சத்தம் கேட்டது. தரையே அதிரத் தொடங்கியது. பறவைகள் அலறி அடித்துக் கொண்டு வானில் பறந்தன.
அவள் நிலை தடுமாறுவதற்குள், மூங்கில் புதர்களைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு பிரம்மாண்டமான கரிய மலை போன்ற காட்டு யானை வெளிப்பட்டது. அதன் கண்களில் குருதி படிந்திருந்தது, மத நீர் அதன் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டிருந்தது.
தும்பிக்கையை வானை நோக்கி உயர்த்தி, அது மீண்டும் ஒருமுறை பயங்கரமாகப் பிளிறியது. அதன் கூர்மையான தந்தங்கள் மரத்தின் தடித்த கிளைகளை மிக எளிதாக முறித்துக் தள்ளின.
யானையின் ஆக்ரோஷப் பார்வை, கரையில் நின்றிருந்த ஆதிமந்தியின் மீது விழுந்தது.
மதம் பிடித்த அந்த விலங்கு, தன் முழு வேகத்துடன் ஆதிமந்தியை நோக்கிப் பாய்ந்து வரத் தொடங்கியது. ஆதிமந்தி பதற்றமடைந்தாள். தன் கையில் இருந்த வில்லை எடுத்து நாணேற்ற முயன்றாள், ஆனால் மதம் பிடித்த யானைக்கு முன்னால் அந்த எளிய வில் எம்மாத்திரம்? அவளது கைகள் நடுங்கின. அம்பு தடம் மாறி எங்கோ பாய்ந்தது.
யானை அவளுக்கு மிக அருகில் வந்துவிட்டது. அதன் பிரம்மாண்டமான நிழல் அவளைச் சூழ்ந்தது. மரணத்தின் குளிர்ந்த சுவாசம் அவளது முகத்தில் பட்டது போல இருந்தது. பயத்தின் உச்சத்தில் அவளது கால்கள் தரையோடு ஒட்டிக் கொண்டன.

நகரக் கூட முடியாமல், தன் கண்களை இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டு, அந்தப் பிரளயத்தை எதிர்கொள்ளத் தயாரானாள்.
"விலகிச் செல்!" என்று காட்டின் அடர்த்தியிலிருந்து ஒரு சிங்கத்தின் கர்ஜனை போன்ற குரல் கேட்டது.
அடுத்த கணமே, ஒரு மின்னலைப் போல ஒரு உருவம் காட்டின் மரக்கிளையிலிருந்து பாய்ந்து வந்து, ஆதிமந்திக்கும் அந்த யானைக்கும் நடுவே நின்றது.
அவன் வேறு யாருமல்ல; முந்நீர் விழாவின் போது அவளது மனதை கொள்ளையடித்த அதே கூர்மையான கண்களைக் கொண்ட இளைஞன்!
அவன் கையில் ஒரு பிரம்மாண்டமான, சூரிய ஒளியில் மின்னும் வாள் இருந்தது. அவன் ஒரு கணம் கூடத் தாமதிக்கவில்லை. யானையின் தும்பிக்கை அவனது தலையைத் தாக்க வந்தபோது, அவன் காற்றில் சுழன்று, மிக லாவகமாகப் பக்கவாட்டில் நகர்ந்தான். அவனது வாள்வீச்சு காற்றில் ஒரு வட்டப் பாதையை உருவாக்கியது. அவன் யானையைக் கொல்ல முயலவில்லை; மாறாக, அதன் கவனத்தைத் திசை திருப்ப முயன்றான்.
யானையின் பின்னங்காலுக்கு அருகில் சென்று, தன் வாளின் பின்புறத்தால் பலமாக ஒரு அடி கொடுத்தான். வலி தாங்க முடியாமல் யானை பக்கவாட்டில் திரும்பியது.
"ஏய்... மந்தமாருதமே! இங்கே பார்!" என்று சத்தமிட்டபடி, தன் இடுப்பில் இருந்த ஒரு சிறிய பளபளப்பான கண்ணாடியை எடுத்து, அதன் மீது விழுந்த சூரிய ஒளியை யானையின் ஆக்ரோஷமான கண்களில் படுமாறு பிரதிபலிக்கச் செய்தான்.
மத வெறியுடன் இருந்த யானை, அந்தத் திடீர் ஒளியின் வீச்சால் அதன் கண்கள் கூசி, நிலைதடுமாறி, தலையைக் குலுக்கியபடி ஆதிமந்தி இருந்த திசைக்கு நேர் எதிர் திசையில், பஃறுளி ஆற்றின் ஆழமான பகுதியை நோக்கி ஓடத் தொடங்கியது. பின்பு நதியில் மூழ்கியது, நீரின் குளிர்ச்சியில் தன் மத வெறி தணிந்து, ஆற்றின் மறு கரை நோக்கி மெல்ல நகரத் தொடங்கியது.
அனைத்தும் சில நொடிகளில் நடந்து முடிந்தது.

ஆதிமந்தி இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாமல், ஒரு மரத்தின் தண்டைப் பற்றிக் கொண்டு மூச்சிரைக்க நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளது இதயம் நெஞ்சைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்துவிடும் போலத் துடித்தது.
அந்த வாலிபன் தன் வாளை உறைக்குள் சொருகிக் கொண்டு, அவளை நோக்கி மெல்ல நடந்து வந்தான். அவனது முகம் வியர்வையால் நனைந்திருந்தது, ஆனால் அவனது கண்களில் இருந்த அந்தத் தீர்க்கமான அமைதி அப்படியே இருந்தது.
"உனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லையே, பெண்ணே?" என்று கனிவான, ஆனால் கம்பீரமான குரலில் கேட்டான்.
ஆதிமந்தி தன் ஆடையைச் சரிசெய்து கொண்டு, மெல்லத் தலை நிமிர்ந்தாள். அவனது முகம் அவளுக்கு மிக அருகில் இருந்தது. முந்நீர் விழாவில் தூரத்திலிருந்து பார்த்த அந்த முகம், இப்போது இவ்வளவு அருகில்... அவளது உள்ளம் மீண்டும் ஒருமுறை தடுமாறியது. ஆனால், தன் நிலையை உணர்ந்து, தான் ஒரு இளவரசி என்பதை அவன் கண்டுபிடித்துவிடக் கூடாது என்பதில் எச்சரிக்கையாக இருந்தாள்.
"நான்... நான் நலமாக இருக்கிறேன். சரியான நேரத்தில் வந்து என் உயிரைக் காப்பாற்றினாய். உனக்கு என் நன்றிகள்," என்று தன் குரலை ஒரு எளிய வேட்டுவப் பெண்ணைப் போல மாற்றிக் கூறினாள்.
அவன் அவளது கையில் இருந்த எளிய வில்லைப் பார்த்துவிட்டுச் சிரித்தான். "காட்டு யானைக்கு முன்னால் இந்தச் சிறு வில்லை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்ய நினைத்தாய்? வேட்டையாடத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் மத யானையின் முன்னால் இப்படி நிற்க மாட்டார்கள். நீ இந்தக் காட்டுக்கு புதியவளா?"
ஆதிமந்தி சட்டென்று யோசித்தாள். தன் உண்மையான அடையாளத்தை மறைக்க வேண்டும். "நான்... நான் இந்த நாட்டின் முதன்மை வணிகர் ஒருவரின் வீட்டில் வேலை செய்யும் எளிய பெண். என் பெயர்... மந்தி," என்று தன் பெயரின் பாதியை மட்டும்

கூறினாள். " வாசனைப் திரவியங்கள் செய்யக் காட்டு மலர்களைச் சேகரிக்க வந்தேன். வழி தவறிவிட்டேன்."
அவன் அவளது கண்களை ஆழமாகப் பார்த்தான். அந்த எளிய உடையிலும் அவளது முகத்தில் இருந்த அரச வம்சத்துத் தேஜசும், நேர்த்தியான பேச்சு நடையும் அவனுக்கு ஏதோ ஒரு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தின. ஆனால், அவன் அதைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவன் புன்னகைத்தான். "அப்படியா? வணிகரின் வீட்டுப் பெண் இவ்வளவு தைரியமாகக் காட்டுக்குள் வரக் கூடாது. சரி, என் பெயர் வேல்கதிர். நான் பஃறுளி ஆற்றின் துறைமுகத்தில் இருக்கும் ஒரு எளிய கடலோடி. நாவாய்களைப் பழுதுபார்ப்பதும், கடலுக்குச் செல்வதும்தான் என் வேலை."
வேல்கதிர்! அந்தப் பெயர் அவளது மனதிற்குள் உறைந்தது. ஒரு எளிய கடலோடிக்கு இத்தனை அசாத்திய வாள்வீச்சும், போர்த் தந்திரமும் எப்படி சாத்தியம்? அவனது உடற்கட்டும், பேசும் பாணியும் ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளியைப் போல இல்லையே என்று ஆதிமந்திக்கும் சந்தேகம் எழுந்தது. ஆனால், இருவரும் தங்களின் இரகசிய முகமூடிகளைத் தங்களுக்குள்ளேயே அழுத்தமாகப் பூட்டிக் கொண்டனர்.
"ஒரு கடலோடிக்குக் காட்டின் தந்திரங்களும், விலங்குகளின் பலவீனங்களும் இவ்வளவு துல்லியமாகத் தெரிந்திருக்கிறதே?" என்று மெல்லக் கேட்டாள் ஆதிமந்தி.
"கடல் என்பது காட்டை விடப் பெரிய மிருகம், மந்தி," என்றான் வேல்கதிர், கடலின் திசையைப் பார்த்தபடி. "கடலின் அலைகளையும், சுழல்களையும் எதிர்கொள்ளப் பழகியவனுக்கு, நிலத்தின் மிருகங்களைக் கையாளுவது பெரிய காரியமல்ல."
இருவரும் பஃறுளி ஆற்றின் கரையில் இருந்த ஒரு பாறையின் மீது அமர்ந்து நீண்ட நேரம் பேசினர். வேல்கதிர் அவளிடம் கடலின் கதைகளையும், யவனர்களின் நாடுகளைப் பற்றியும் விவரித்தான். ஆதிமந்தி அவனிடம் தமிழ் இலக்கியங்களின் அழகைப் பற்றியும், இயற்கையின் நுட்பங்களைப் பற்றியும் பேசினாள்.
இருவருக்குள்ளும் இருந்த அறிவும், உலகப் பார்வையும்

அவர்களை அறியாமலேயே அவர்களை ஒன்றிணைத்தது. காலம் மிக வேகமாக நகர்ந்தது.
மாலையின் செவ்வானம் தோன்றத் தொடங்கியது. காட்டின் பறவைகள் தங்கள் கூடுகளை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.
"நான் கிளம்ப வேண்டிய நாழிகை வந்துவிட்டது. என்னை என் எஜமானரின் வீட்டில் தேடுவார்கள்," என்று பதற்றத்துடன் கூறினாள் ஆதிமந்தி.
வேல்கதிர் எழுந்து நின்று, அவளைப் பார்த்தான். அவனது கண்களில் பிரிவின் ஏக்கம் மெல்ல எட்டிப்பார்த்தது. "மீண்டும் உன்னை எப்போது காண்பது, மந்தி?"
ஆதிமந்திக்கும் அவனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை. இந்தச் சில நாழிகைகளில் அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சியை, தன் வாழ்நாளில் வேறு எங்குமே அவள் அடைந்ததில்லை.
அவள் வானத்தைப் பார்த்தாள். இன்னும் சில நாட்களில் பௌர்ணமி வரவிருந்தது.
"அடுத்த பௌர்ணமி இரவில்... இதே பஃறுளி கரையில், இதே பாறையின் அருகில் நான் உனக்காகக் காத்திருப்பேன்," என்று மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.
வேல்கதிர் புன்னகைத்தான். அவனது கண்கள் காந்தமாய் அவளை இழுத்தன. "உன் வார்த்தையே எனக்குக் கட்டளை. பௌர்ணமி நிலவின் ஒளியில் உன்னை மீண்டும் சந்திப்பேன்."
ஆதிமந்தி அங்கிருந்து வேகமாகத் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள். சில அடிகள் நடந்துவிட்டு, மீண்டும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள். வேல்கதிர் அங்கேயே நின்று அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இருவரின் இதயங்களும் அடுத்த சந்திப்பிற்கான துடிப்பைத் தொடங்கின. ஆனால், அந்தப் பௌர்ணமி இரவு அவர்களின் காதலை மட்டுமல்ல, ஒட்டுமொத்தப் பாண்டிய பேரரசின் விதியையும் மாற்றப் போகும் ஒரு இரகசியத்தின் தொடக்கமாக அமையப் போகிறது என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை.

அத்தியாயம் 3 – திணை மயங்கிய காதல்

காலத்தின் சக்கரங்கள் பஃறுளி ஆற்றின் நீரோட்டத்தைப் போலவே எவருக்கும் கட்டுப்படாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால், தென்மதுரையின் ஆடம்பர மாளிகைக்குள் வாழும் இளவரசி ஆதிமந்திக்கோ, ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு யுகமாக நீடித்தது. அவளது பகல் பொழுதுகள் அரசவை ஆசாரங்களிலும், தோழியரின் வெற்றுப் பேச்சுகளிலும் கழிய, இரவுகளோ பௌர்ணமியின் வருகைக்கான கணக்குப்பிள்ளையாக மாறின. நாட்கள் நகர்ந்தன. காட்டின் எல்லையும், பஃறுளி ஆற்றங்கரையும் அவர்களின் இரகசியங்களின் புகலிடமாயின.

ஒருபுறம், குறிஞ்சித் திணையின் கம்பீரத்தோடு நிமிர்ந்து நின்ற பன்மலை அடுக்கின் சரிவுகள்; மறுபுறம், முல்லைத் திணையின் அமைதியோடு பூத்துக் குலுங்கிய முல்லைப் புதர்களும், கொன்றை மரங்களும். இயற்கையின் இந்த இரு பெரும்

திணைகளும் மயங்கிச் சங்கமிக்கும் அந்தப் பஃறுளி நதிக்கரை, ஆதிமந்திக்கும் வேல்கதிருக்கும் வெறும் சந்திப்பு இடமாகத் திகழவில்லை. அது அவர்களின் ஆன்மாக்கள் ஒன்றோடொன்று உரையாடிக்கொள்ளும் பிரபஞ்ச மேடையாக மாறியது.
அரண்மனையின் காவல்களையும் மீறி, 'மந்தி' என்ற எளிய வேட்டுவப் பெண்ணின் உடையில் அவள் காட்டை நோக்கி ஓடி வரும்போதெல்லாம், இயற்கையே அவளுக்குப் பாதை அமைத்துக் கொடுப்பது போல் இருக்கும். காட்டின் மரங்கள் பனித்துளிகளை உதிர்த்து வரவேற்கும். வேல்கதிர் எப்போதும் அவளுக்காக அந்தப் பழைய பாறையின் அருகில் காத்திருப்பான். அவனைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அவளது அரச பதவியின் சுமைகளும், மனப் போராட்டங்களும் பனிப்போல உருகி மறைந்துவிடும்.
அன்று ஒரு கார்த்திகைப் பௌர்ணமி இரவு.
வானில் சந்திரன் முழுமையடைந்து, தன் வெண்மையான நிலவொளியைப் பஃறுளி ஆற்றின் மீது வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தான். நதியின் அலைகள் வெள்ளிக் கம்பிகளாய் மின்னின. காற்றில் காட்டு மல்லிகையின் நறுமணமும், தாளம்பூவின் வாசமும் கலந்து வீசின. தூரத்தில் குறிஞ்சி நிலத்து வேங்கைக் பூக்கள் உதிர்ந்து பாறைகளை அலங்கரித்திருந்தன.
வேல்கதிர் பாறையின் மீது அமர்ந்திருந்தான். அவனது மடியில் ஒரு விசித்திரமான, மரவேலைப்பாடுகள் அமைந்த 'சீறியாழ்' இருந்தது. அவனது நீண்ட விரல்கள் அந்த யாழின் நரம்புகளை மெல்ல வருடின. அந்த அடர்ந்த காட்டின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு, யாழின் நாதம் காற்றோடு கலந்தது. அதுவரை காட்டில் சலசலத்துக் கொண்டிருந்த பூச்சிகளின் சத்தமும், பறவைகளின் அரவமும் அந்த இசைக்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கியது போலத் தோன்றியது.
ஆதிமந்தி மரங்களின் நிழலிலிருந்து வெளிப்பட்டு அவனருகே வந்தாள். அவளது காலடிச் சத்தம் கேட்டு யாழின் இசையை நிறுத்த முயன்றான் வேல்கதிர்.

"நிறுத்தாதே, வேல்கதிர்! இந்த இசை என் இதயத்தின் துடிப்பை விட உன்னதமாக இருக்கிறது. இதை முழுமையாகக் கேட்கவே நான் இவ்வளவு தூரம் ஓடி வந்தேன்," என்றாள் ஆதிமந்தி, தன் மூச்சைக் கட்டுப்படுத்தியபடி.

வேல்கதிர் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். நிலவொளி அவனது முகத்தில் விழுந்தபோது, அவனது கண்கள் காதலின் ஆழத்தைக் காட்டின. அவன் மீண்டும் யாழின் நரம்புகளை மீட்டத் தொடங்கினான். இந்த முறை இசையோடு அவனது கம்பீரமான குரலும் சேர்ந்துகொண்டது.

"நன்னலந் தொலைய நலமிலர் நாணப்
பொன்னலம் பூத்த நதிக்கரை முன்னே...
யானே உன்னைக் கண்ட அந்நாளில்
யானை மதமும் தணிந்தது அன்றோ..."

அவன் பாடிய வரிகள் சங்ககாலக் காதல் கவிதைகளின் இலக்கணத்தோடு, தூய தமிழின் சுவையோடு இருந்தன.

அவன் வெறும் கடலோடியோ, நாவாய் பழுதுபார்ப்பவனோ அல்ல என்பதை அவனது உச்சரிப்பும், அவன் பயன்படுத்திய உன்னதத் தமிழ் வார்த்தைகளும் அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தின.

பாடி முடித்து யாழைப் பக்கத்தில் வைத்தான் வேல்கதிர்.

ஆதிமந்தி வியப்பின் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"வேல்கதிர்... நீ யார்?" அவளது குரலில் மெல்லிய நடுக்கம் இருந்தது. "ஒரு எளிய கடலோடிக்கு இத்தனைத் துல்லியமான யாழிசையும், இலக்கணச் சுத்தமான தமிழறிவும் எப்படிச் சாத்தியம்? நீ பாடிய வரிகள் சாதாரண மக்கள் பேசும் மொழியல்ல. அது வஞ்சிக் கோபுரங்களிலும், தென்மதுரையின் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் புலவர்கள் பாடும் உயர்தரத் தமிழ்."

வேல்கதிர் ஒரு கணம் மௌனமானான். அவனது கண்களில் ஒரு கணநேரத் தடுமாற்றம் வந்து மறைந்தது. பின், காற்றில் பறந்த தன் தலைமுடியை ஒதுக்கியபடி சிரித்தான். "மந்தி, கடல் என்பது வெறும் நீரல்ல. அது உலகத்தின் அறிவுப் பெட்டகம். நான் நாவாய்களில் பயணிக்கும் யவன அறிஞர்களுடனும், நம் நாட்டுப் பெரும்புலவர்களுடனும் பழகியிருக்கிறேன். துறைமுகத்திற்கு

வரும் ஓலைச்சுவடிகளை வாசிப்பது என் வழக்கம்.
கடலோடிகளுக்கு நிலத்தின் எல்லைகள் கிடையாது, அதனால் மொழியின் எல்லைகளும் கிடையாது."
அவன் காட்டிய விளக்கம் தர்க்கரீதியாகச் சரியாக இருந்தாலும், ஆதிமந்தியின் உள்ளுணர்வு அதை முழுமையாக ஏற்க மறுத்தது. அவனது கைகளின் அமைப்பும், அவன் நிமிர்ந்து நிற்கும் கம்பீரமும், ஒரு எளிய தொழிலாளியின் தோற்றத்தை முற்றிலும் மறுத்தன. அரசவையில் இருக்கும் உயர்குடி இளவரசர்களுக்கே இல்லாத ஒரு பேரொளி இவனிடம் இருந்தது.
இருப்பினும், காதலின் தீவிரமும், அவனோடு இருக்கும் அந்த நொடியின் உன்னதமும் அவளது சந்தேகங்களை மேலெழ விடாமல் அமுக்கின. அவன் யாராக இருந்தால் என்ன? தனக்காகத் தன் உயிரையே பணயம் வைத்த மாவீரன், தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த கள்வன். அதைவிடப் பெரிய உண்மை அவளுக்குத் தேவைப்படவில்லை.
அவர்கள் பஃறுளி ஆற்றின் கரையில் நீல நீரைக் கால்களால் துளாவியபடி அமர்ந்திருந்தனர்.
"மந்தி, நீ என்னை ஒரு எளிய கடலோடி என்று நினைக்கிறாய். ஆனால், இந்த உலகத்தின் எதிர்காலம் இந்தக் கடலில்தான் இருக்கிறது," என்றான் வேல்கதிர், நடுக்கடலின் எல்லையைப் பார்த்தபடி. அவனது குரலில் இப்போது ஒரு தேசத் தலைவனுக்கே உரிய தீர்க்கமும், கவலையும் கலந்திருந்தது.
"ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டாள் ஆதிமந்தி.
"யவனர்களின் புதிய வரைபடங்களையும், அவர்களின் வானியல் கணக்குகளையும் நான் பார்த்தேன். அவர்கள் நம் நிலத்தின் மீதும், நம் கடற்பாதையின் மீதும் கண் வைத்திருக்கிறார்கள். நம் நாட்டின் முதன்மை அமைச்சரும், படைத்தளபதியும் அரண்மனை ஆடம்பரங்களில் மூழ்கிக் கிடக்கிறார்கள். எல்லையோரக் கடலில் ரோமானிய நாவாய்கள் ரோந்து சுற்றுவதை அவர்கள் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. அரசர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியர் மட்டுமே இன்னும் விழிப்புடன் இருக்கிறார். ஆனால்,

அவருக்குச் சுற்றிலும் துரோகத்தின் நிழல்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன," என்று ஆதங்கத்துடன் கூறினான்.
ஆதிமந்திக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. தன் தந்தை நெடியோனைப் பற்றியும், தன் அரண்மனை அரசியலைப் பற்றியும் இவன் இவ்வளவு துல்லியமாக, ஒரு நாட்டின் கடற்படைத் தளபதியைப் போலப் பேசுகிறானே! அவளது சந்தேகம் மேலும் வலுத்தது.
"நீ... நீ ஏன் இதைப் பற்றி இவ்வளவு கவலைப்படுகிறாய் வேல்கதிர்? நீ ஒரு எளிய கடலோடிதானே?" என்று அழுத்தமாகக் கேட்டாள்.
வேல்கதிர் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனது பார்வையில் இருந்த காதலின் கனிவு அவளை மென்மையாக்கியது. "நான் இந்த மண்ணின் மகன் மந்தி. இந்தத் தமிழ் நிலத்திற்கு ஒரு ஆபத்து என்றால், என் உயிர் இருக்கும் வரை நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன். அதுமட்டுமல்ல... இந்த நிலத்தில்தான் என் உயிர் வாழ்கிறது... நீ வாழ்கிறாய்," என்று அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.
அவனது கரங்களின் வெப்பம் அவளது உடல் முழுவதும் மின்னலெனப் பாய்ந்தது. அந்தச் சங்ககால இரவில், முல்லை நிலத்துக் காற்று அவர்களின் காதலை ஆசீர்வதிப்பது போல பலமாக வீசியது. மரங்களிலிருந்து பூக்கள் அவர்கள் மீது உதிர்ந்தன.
நிலவு உச்சி வானத்திற்கு வந்திருந்தது. பிரியும் நாழிகை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.
வேல்கதிர் தன் மடியில் இருந்த யாழை எடுத்து உறையினுள் வைக்க முயன்றான். அப்போது, மேகக் கூட்டங்களைக் கடந்து வந்த பௌர்ணமியின் பிரகாசமான ஒளிக்கதிர் ஒன்று, அவனது வலது கையின் விரல்களில் நேராக விழுந்தது.
ஆதிமந்தியின் கண்கள் தற்செயலாக அவனது வலது கை மோதிர விரலின் மீது படிந்தன.
அங்கே... அவனது முரட்டுத்தனமான விரலை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது ஒரு விசித்திரமான மோதிரம். அது சாதாரண

வணிகர்களோ, கடலோடிகளோ அணியும் மோதிரமல்ல. அது தூய பசும்பொன்னால் செய்யப்பட்டு, அதன் நடுவே நீல நிற ரத்தினக் கல் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. மிக முக்கியமாக, அந்த ரத்தினத்தின் மீது பாண்டிய அரச வம்சத்திற்கு மட்டுமே உரிய, 'இரு மீன்கள்' மற்றும் அதன் நடுவே ஒரு 'நெடுவேல்' செதுக்கப்பட்ட அரச முத்திரை துல்லியமாகப் பிரகாசித்தது!

ஆதிமந்தி அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனாள். அந்த முத்திரை மோதிரம் அவளுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானது. பாண்டிய நாட்டின் அரச குடும்பத்து இரத்தக் கலப்பு உள்ளவர்கள் மட்டுமே அணியக்கூடிய, சிம்மாசனத்தின் இரகசிய வாரிசுகளுக்குரிய முத்திரை அது!

"வேல்கதிர்... உன் கையில் இருக்கும் அந்த..." அவளது வார்த்தைகள் முழுமையாக வெளிவரும் முன்பே...

வேல்கதிர் அவளது பார்வையின் திசையைக் கவனித்துவிட்டான். அவனது முகம் சட்டென்று வெளுத்தது. தன் கையைத் தன் ஆடைக்குள் மறைத்துக் கொண்ட அவனது கண்களில் இதுவரை இல்லாத ஒரு பதற்றமும், இரகசியமும் வெளிப்பட்டன.

அதே நேரத்தில், காட்டின் எல்லையிலிருந்து குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தமும், வீரர்களின் கவசங்கள் உரசும் சத்தமும் மெல்லியதாகக் கேட்கத் தொடங்கின. அரசவையின் ஒற்றர்கள் யாரோ காட்டை நோக்கி வருவது போலத் தெரிந்தது.

"மந்தி! யாரோ வருகிறார்கள். நீ உடனே இங்கிருந்து புறப்படு. பாதுகாப்பாக உன் இருப்பிடம் போய் சேர்!" என்று அவசர அவசரமாகக் கூறினான் வேல்கதிர்.

"ஆனால் வேல்கதிர்... அந்த மோதிரம்..." ஆதிமந்தி அவனது கையைப் பற்ற முயன்றாள்.

"இப்போது அதற்கு நேரமில்லை, மந்தி! அடுத்த முறை சந்திக்கும்போது எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன். இப்போது புறப்படு!" என்று கூறிவிட்டு, அவளது பதிலை எதிர்பாராமல், யாழைத் தூக்கிக் கொண்டு காட்டின் இருண்ட அடர்த்திக்குள் ஒரு சிறுத்தையைப் போலப் பாய்ந்து மறைந்தான் வேல்கதிர்.

ஆதிமந்தி அந்தப் பாறையின் அருகில் தனியாக நின்றாள். அவளது மனதில் காதல், வியப்பு, சந்தேகம், பயம் என அனைத்தும் ஒன்றாகக் கலந்து ஒரு பெரும் சுழலை ஏற்படுத்தியிருந்தது. வேல்கதிர் யார்? பாண்டிய அரச முத்திரை அவனிடம் எப்படி வந்தது? அவன் ஏன் தன் அடையாளத்தை மறைக்கிறான்? அரசவையின் ஒற்றர்கள் நெருங்கும் சத்தம் கேட்கவே, அவளும் வேறு வழியின்றி அரண்மனையின் இரகசியப் பாதை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினாள். ஆனால், அவளது உள்ளம் அந்தப் பௌர்ணமி இரவின் நிலவொளியில், அந்த அரச முத்திரையின் ரகசியத்தில் முற்றிலும் சிக்கிக் கிடந்தது. அவளது காதல் இப்போது ஒரு பெரும் காவிய மர்மத்தின் வாசலைத் திறந்துவிட்டிருந்தது.

அத்தியாயம் 4 – திரைகடலின் இரகசியம்

நள்ளிரவு கடந்த நாழிகை. நிலவொளி கடலின் கருநீலப் பரப்பில் பட்டுத் தெறித்துக் கொண்டிருந்தாலும், தென்மதுரைத் துறைமுகத்தின் மேற்குப் பகுதியில் இருந்த அந்தப் பாறை இடுக்குகளுக்குள் வெளிச்சம் நுழைய அஞ்சியது.

அங்கு அலைகள் கரையின் மீது ஆக்ரோஷமாக மோதி, வெள்ளை நுரையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தன. செங்குத்தான பாறைகளுக்கு நடுவே, சாதாரண மனிதர்களின் கண்களுக்குத் புலப்படாத ஒரு குகை வாயில் இருந்தது. அதுதான் பாண்டியப் பேரரசின் 'மறைமுக நாவாய்ப் படை' இயங்கும் மைய இடம். மாமன்னர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனின் நேரடி ஆணைப்படி, நாட்டின் எல்லையைக் கடலிலும், கடலுக்கு அடியிலும் காக்கும் இரகசியப் படை அது.

அக்குகைக்குள், சுவர்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் ஒரு பிரம்மாண்டமான தோற்பாவை வரைபடம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் குமரிக்கண்டத்தின் எல்லைகளும், பஃறுளி ஆற்றின் ஆழங்களும், தெற்கே உள்ள தீவுகளின் அமைப்புகளும் துல்லியமாகக் கீறப்பட்டிருந்தன.

வரைபடத்தின் முன்னே, தன் வேட்டுவ ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு, பாண்டியக் கடற்படைத் தளபதிக்கே உரிய செம்புக்கவசம் தரித்து நின்றிருந்தான் வேல்கதிர்.
பந்தத்தின் ஒளியில் அவனது கையில் இருந்த அந்த நீல ரத்தின அரச முத்திரை மோதிரம் தீப்பிழம்பைப் போல மின்னியது.
அவன் வெறும் எளிய கடலோடியோ, நாவாய் பழுதுபார்ப்பவனோ அல்ல. அவனது உடம்பில் ஓடுவது சாதாரண உதிரமல்ல; அது பாண்டிய அரச வம்சத்தின் ஆதி குருதி! தலைச்சங்க காலத்து மாமன்னர்களின் பரம்பரையில் வந்தவன் அவன். அவனது பாட்டனார் ஒரு காலத்தில் தென்மதுரையின் சிம்மாசனத்திற்கு மிக அருகில் இருந்தவர். ஆனால், அரசவைச் சூழ்ச்சிகளாலும், அரியணைப் போட்டிகளாலும் அவனது குடும்பம் ஓரங்கட்டப்பட்டு, நாட்டை விட்டே தள்ளியிருக்க வைக்கப்பட்டது.
மன்னர் நெடியோனின் தந்தை காலத்து அரசியல் மோதல்களால், வேல்கதிரின் பரம்பரை தன் சிம்மாசன உரிமையை இழந்தது.
எனினும், வேல்கதிரின் தந்தை தன் வஞ்சினத்தை மனதில் புதைத்துக் கொண்டு, தன் மகனை ஒரு மாவீரனாக, கடலின் பேராற்றலை அறிந்த வித்தகனாக வளர்த்தார். மாமன்னர் நெடியோன் வேல்கதிரின் அசாத்திய வீரத்தையும், கடற்போர்த் தந்திரங்களையும் கண்டு, அவனது உண்மையான அரச பின்னணியை அறியாமலேயே, அவனுக்கு இந்த இரகசியக் கடற்படையின் தலைமைப் பதவியைக் கொடுத்திருந்தார்.
வேல்கதிர் தன் பரம்பரைக்கு இழைக்கப்பட்ட துரோகத்தை மறக்கவில்லை. ஆனால், அவனுக்கு அரியணையின் மீது ஆசை இருக்கவில்லை; மாறாக, தன்னைத் தள்ளியமைத்த இந்தத் தமிழ் நிலத்தைக் காப்பதிலேயே அவனது முழு மூச்சும் இருந்தது.
"தளபதி!" என்ற குரல் அவனது சிந்தனையைக் கலைத்தது.
இருட்டிலிருந்து அவனது நம்பிக்கைக்குரிய முதன்மை ஒற்றன் 'நெடுமாறன்' வெளிப்பட்டான். அவனது உடம்பில் கடல் நீரின் உப்பு உறைந்திருந்தது. மூச்சிரைக்க வேல்கதிரின் முன்னால் வந்து வணங்கினான்.

"நெடுமாறா, எல்லைக் கடலில் இருந்து என்ன செய்தி? நீ கொண்டு வரும் செய்தி உன் மூச்சைப் போலவே பதற்றமாக இருக்கிறதே?" என்று கேட்டான் வேல்கதிர். அவனது குரல் அந்தக் குகையின் ஆழத்தில் கம்பீரமாக எதிரொலித்தது.
நெடுமாறன் வரைபடத்தின் தெற்குப் பகுதியைத் தொட்டான். "நாம் அஞ்சியதே நடந்துவிட்டது தளபதி! ப ஃறுளி ஆற்றின் முகத்துவாரத்திலிருந்து இருபது காத தொலைவில், நடுக்கடலில் மூன்று பிரம்மாண்டமான யவன நாவாய்கள் நங்கூரமிட்டு நிற்கின்றன. அவை சாதாரண வணிகக் கப்பல்கள் அல்ல. அவற்றின் பாய்மரங்களில் போர்ச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கப்பலின் தளங்களில் யவன மாவீரர்கள் கவசங்களுடன் உலவுகிறார்கள்."
வேல்கதிர் தன் புருவங்களை நெருக்கினான். "யவனர்கள் நம் முந்நீர் விழாவுக்குப் பின்னரும் ஏன் இன்னும் அங்கேயே நிற்கிறார்கள்? அவர்களுக்குப் பின்னணியில் யார் இருக்கிறார்கள்?"
நெடுமாறன் குரலை இன்னும் தாழ்த்தினான். "அங்குதான் துரோகத்தின் வேர்கள் பாய்கின்றன தளபதி. அந்த யவனக் கப்பல்களுக்கு நம் தென்மதுரையின் கோட்டையிலிருந்து இரகசியமாக ஒற்றை நாவாய்கள் மூலம் உணவும், ஆயுதங்களும் அனுப்பப்படுகின்றன. நம் முதன்மை அமைச்சரின் முத்திரை பதித்த ஓலை ஒன்று அந்த யவனத் தளபதியின் கைக்குச் செல்வதை என் ஒற்றர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். அமைச்சர் நம் நாட்டின் கடற்படை இரகசியங்களை அவர்களுக்கு விற்கத் துணிந்துவிட்டார்!"
வேல்கதிர் தன் முஷ்டியைப் பலமாகப் பாறையின் மீது குத்தினான். "அரியணை ஆசை அமைச்சரின் கண்களைக் குருடாக்கிவிட்டது. மாமன்னர் நெடியோனின் முதுமையைப் பயன்படுத்தி, அந்நியப் படைகளைக் கொண்டு நாட்டை ஆள நினைக்கிறான் அந்தப் பேதை! கடலின் அலைகள் எப்போதும் துரோகிகளைச் சும்மா விட்டதில்லை. அந்த யவனக் கப்பல்களின்

நடமாட்டத்தை நம் இரகசியப் படை தொடர்ந்து கண்காணிக்கட்டும். மன்னரின் ஆணை இல்லாமல் நாம் நேரடியாகப் போரைத் தொடங்க முடியாது, ஆனால் அவர்கள் நம் எல்லைக்குள் கால் வைத்தால், கடல் அவர்களுக்குக் கல்லறையாக மாறும்."

ஆலோசனை முடிந்து மற்ற ஒற்றர்கள் குகையை விட்டு வெளியேறினர். நெடுமாறன் மட்டும் தயங்கித் தயங்கி அங்கே நின்றான்.

"நெடுமாறா... இன்னும் ஏதேனும் செய்தி உண்டா? ஏன் தயங்குகிறாய்?" என்று கேட்டான் வேல்கதிர், தன் கவசத்தைக் கழற்றியபடி.

நெடுமாறன் மெல்ல வேல்கதிரின் அருகில் வந்தான். "தளபதி... இது நாட்டைப் பற்றிய செய்தி அல்ல. உங்களைப் பற்றிய செய்தி. நீங்கள் கடந்த சில வாரங்களாகப் ப◌ஃறுளி ஆற்றங்கரைக் காடுகளில் ஒரு பெண்ணை இரகசியமாகச் சந்தித்து வருவதாக ஒற்றர்கள் கூறினார்களே... அது உண்மையா?"

வேல்கதிரின் முகம் சட்டென்று மாறியது. அவனது கண்களில் காதலின் மென்மையும், அதே சமயம் ஒருவித எச்சரிக்கையும் தோன்றின. "ஆம், நெடுமாறா. அது உண்மைதான். அவள் ஒரு எளிய வணிகரின் வீட்டுப் பெண். பெயர் மந்தி. காட்டில் யானையிடம் இருந்து அவளைக் காப்பாற்றியதில் இருந்து எங்களுள் ஒரு நட்பு மலர்ந்திருக்கிறது. இதில் என்ன தவறு?"

நெடுமாறன் வேதனையுடன் தலை குனிந்தான். "தளபதி... நீங்கள் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறீர்கள். அவள் ஒரு சாதாரண வணிகரின் வீட்டுப் பெண் அல்ல."

"என்ன சொல்கிறாய்?" வேல்கதிரின் குரலில் வேகம் கூடியது. "அவளது எளிய உடையும், பேச்சும்..."

"அவள் உங்களைச் சோதிப்பதற்காக அப்படி நடித்திருக்கிறாள் தளபதி!" என்று உரத்த குரலில் கூறினான் நெடுமாறன்.

"அரண்மனை அந்தப்புரத்து ஒற்றர்கள் வழியே நான் திரட்டிய செய்தி இது. நீங்கள் ‘மந்தி’ என்று நினைத்துக் காதலித்துக்

கொண்டிருப்பது வேறு யாருமல்ல... இந்த உலகையே ஆளும் மாமன்னர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனின் ஒரே மகள், தென்மதுரையின் பேரழகி, இளவரசி ஆதிமந்தி!"
அந்தக் குகைக்குள் ஒரு பயங்கரமான மௌனம் சூழ்ந்தது. பந்தத்தின் தழல் காற்றில் ஆடிய சத்தம் மட்டுமே கேட்டது. வேல்கதிர் அப்படியே சில நொடிகள் சிலையாக உறைந்து நின்றான். அவனது காதுகளில் நெடுமாறனின் வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தன. ‘இளவரசி ஆதிமந்தி... இளவரசி ஆதிமந்தி...’
அவள் இளவரசியா? முந்நீர் விழாவின் போது மாடத்தில் நின்று தன்னைத் தன் பார்வையால் உலுக்கிய அதே பேரரசிதான், காட்டில் தன் மடியில் தலை சாய்த்துத் தமிழ்க் கவிதைகளைக் கேட்ட ‘மந்தி’யா?
அவளது எளிய உடையில் மறைந்திருந்த அந்த அரச தேஜஸ், அவளது கம்பீரமான பேச்சு நடை, தன் கையில் இருந்த அரச முத்திரையைப் பார்த்ததும் அவளது கண்களில் தெரிந்த அந்த அதிர்ச்சி... இப்போது எல்லாவற்றிற்கும் அவனுக்கு விடை கிடைத்தது.
அவள் பாண்டிய பேரரசின் வாரிசு. தான் இழந்த சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் மாமன்னரின் மகள். தன் பரம்பரையை வீழ்த்திய வம்சத்தின் இரத்தம் அவள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவளுக்கும் தனக்கும் இடையே இருப்பது சாதாரணப் பிரிவல்ல; அது ஒரு எட்ட முடியாத இமயமலை போன்ற அரச குல எல்லைக்கோடு.
வேல்கதிரின் இதயம் கனத்தது. அவனது கைகள் நடுங்கின. தான் காதலித்தது ஒரு எளிய பெண்ணை அல்ல, தன் தேசத்தின் இளவரசியை! இந்த உண்மை அரசவைக்குத் தெரிந்தால், அவளது கற்புக்கும், அவளது தந்தைக்கும் எவ்வளவு பெரிய அவமானம்? அமைச்சர் இதைத் தன் சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வானே!

அவன் குகையின் வாயிலுக்கு வந்து, சீறிப் பாயும் பெருங்கடலைப் பார்த்தான். கடல் காற்று அவனது முகத்தில் வீசியது. அவனது காதல் இப்போது வெறும் இரு இதயங்களின் சங்கமமல்ல; அது பாண்டிய அரசியலின், துரோகத்தின், மற்றும் ஒரு பேரரசின் விதியின் நடுவே சிக்கிக் கொண்ட ஒரு ஆபத்தான புதிராக மாறிவிட்டது.

அவன் தன் நீல ரத்தின மோதிரத்தை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டான். "ஆதிமந்தி... நீ இளவரசியாக இருந்தாலும், என் மந்தியாக இருந்தாலும்... இந்தக் கடல் சாட்சியாகச் சொல்கிறேன்... என் காதல் மாறாது. ஆனால், உன்னைக் காக்க நான் என் காதலையே பலி கொடுக்க நேரிடுமோ?" அவனது உள்ளம் விடை தெரியாத கேள்விகளுடன் அந்தத் திரைகடலின் இரகசியத்தைப் போலவே ஆழமாகத் தவித்தது.

அத்தியாயம் 5 – அந்தப்புரச் சதியும் அரியணை ஆசையும்

தென்மதுரையின் முதன்மை அரசவை மண்டபம் அன்று வழக்கத்திற்கு மாறான மௌனத்தில் மூழ்கியிருந்தது. அந்த மாளிகையின் பிரம்மாண்டமான தூண்களில் செதுக்கப்பட்டிருந்த யாளி முகங்களும், மீன் சின்னங்களும் பந்தங்களின் ஒளியில் மிரட்சியுடன் விழிப்பது போலத் தோன்றின.

அரியணையில் அமர்ந்திருந்தார் மாமன்னர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன். பஃறுளி ஆற்றைத் தோண்டி, முந்நீர் விழா எடுத்து, கடலையே தன் காலடியில் பணிய வைத்த அந்த மாவீரனின் தோள்களில் இப்போது முதுமையின் சுமை அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அவனது கண்கள் இன்னும் தன் கூர்மையை இழக்கவில்லை என்றாலும், கைகள் சற்றே நடுங்கின. தேசத்தின் பெருமைக்குரிய செங்கோல் அவனது கைகளில் தளர்வாகக் காட்சியளித்தது. மாமன்னரின் இந்தச் சோர்வு, அரசவையில் இருந்த இரண்டு பேரின் கண்களில் பேராசைத் தீயை மூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அவர்கள்—முதன்மை அமைச்சர் ‘காவிதி மாறநாதனும், பேரரசின் படைத்தளபதி ‘உக்கிர வர்மனும்’ ஆவர்.

மன்னரின் வலப்பக்கத்தில் நின்றிருந்த அமைச்சர் மாறநாதன், தன் நரைத்த தாடியை வருடியபடி அரியணையையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனதில் பல ஆண்டுகாலமாகப்

புதைந்து கிடந்த அரியணை ஆசை, மாமன்னரின் முதுமையைக் கண்டு இப்போது தலைதூக்கியது. அவனுக்குத் தெரியும், பாண்டிய பேரரசிற்கு ஆண் வாரிசு இல்லை; இளவரசி ஆதிமந்தி மட்டும்தான் ஒட்டுமொத்தப் பேரரசின் ஒரே சட்டபூர்வமான வாரிசு. அவளைத் தன் வசப்படுத்தினால் அல்லது அவளது வாழ்வை மாற்றினால், இந்த ஒட்டுமொத்தக் குமரிக்கண்டத்தின் அதிகாரமும் தன் கைக்கு வந்துவிடும் என்று அவன் கணக்குப்போட்டான்.

அரசவை கலைந்த பின், நள்ளிரவு நாழிகையில் அரண்மனையின் மேற்குப் பகுதியில் இருந்த அந்தப்புர இரகசிய அறை ஒன்றில் அமைச்சரும், படைத்தளபதியும் தனியாகச் சந்தித்தனர். அந்த அறையின் மேஜை மீது ஒரு விசித்திரமான ஓலைச்சுவடி இருந்தது. அது ஒரு வலிமைமிக்க எதிரி நாட்டு மன்னனிடமிருந்து வந்த இரகசிய உடன்படிக்கை.

"அமைச்சர் அவர்களே! யவனக் கப்பல்கள் நடுக்கடலில் தயாராக இருக்கின்றன. நம் எல்லையோரக் கோட்டைகளின் இரகசியப் பாதைகளை அவர்களுக்குத் தெரிவித்துவிட்டேன். ஆனால், அண்டை நாட்டு மன்னனின் நிபந்தனை என்ன?" என்று அவசரக் குரலில் கேட்டான் படைத்தளபதி உக்கிர வர்மன். அவனது கைகள் வாளின் பிடியின் மீது இருந்தன.

அமைச்சர் மாறநாதன் நச்சுப் புன்னகையை உதிர்த்தான். "அண்டை நாட்டு மன்னன் பாண்டிய பேரரசின் மீது போர் தொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறான், தளபதி. ஆனால், அவனுக்குப் போரின்றி இந்த நிலம் கிடைக்க ஒரு எளிய வழி இருக்கிறது. இளவரசி ஆதிமந்தியை அவனுக்கு மணம் முடித்துத் தர வேண்டும். அதற்குப் கைமாறாக, வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனுக்குப் பிறகு, என்னை இந்தப் பாண்டிய நாட்டின் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்த அவன் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். புதிய மன்னனாக நான் முடிசூடுவேன்; எனக்குக் கீழ் நீரே ஒட்டுமொத்தக் கடற்படைக்கும், நிலப்படைக்கும் அதிபதியாவீர்!"

"இது மிக உன்னதமான திட்டம்!" என்றான் தளபதி பேராசையுடன். "ஆனால், மாமன்னர் நெடியோன் இதற்குச் சம்மதிப்பாரா? இளவரசி ஆதிமந்தி தன் தந்தையின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுபவள் என்றாலும், அவளது எண்ணம் வேறு திசையில் இருப்பதாகத் தெரிகிறதே?"
"அங்குதான் நம் சதி வேலை செய்ய வேண்டும்," என்றான் அமைச்சர் குரலைத் தாழ்த்தி. "மன்னரிடம் நாம் நாட்டின் பாதுகாப்பைக் காரணம் காட்டி, அண்டை நாட்டுடன் திருமண உறவு கொள்வதே நல்லது என்று வற்புறுத்துவோம். முதுமையின் காரணமாக அவர் நம் பேச்சைத் தட்ட மாட்டார். இளவரசியின் சம்மதம் நமக்குத் தேவையில்லை. அவளை அந்த நாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டால், இந்தத் தென்மதுரை நம் கைக்குள் வந்துவிடும்."

அதே நேரத்தில், மாமன்னர் நெடியோன் தன் அந்தப்புரத்துத் தனி அறையில் அமர்ந்து, கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். தேசத்தின் எல்லைகளில் சூழும் ஆபத்துகள் ஒருபுறம், தன் ஒரே மகளின் எதிர்காலம் மறுபுறம் என அவரது உள்ளம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென, அறையின் திரைச்சீலை மெல்ல நகர்ந்தது. பாண்டிய பேரரசின் ஒற்றர் தலைவன் 'கரிகாலன்' இருளிலிருந்து வெளிப்பட்டு, மன்னரின் முன்னால் மண்டியிட்டு வணங்கினான். அவனது கைகளில் ஒரு இரகசிய அறிக்கை இருந்தது.

"கரிகாலா... இந்த நள்ளிரவில் நீ வந்திருக்கிறாய் என்றால், ஏதோ பெரிய செய்தி இருக்க வேண்டும். எல்லையில் யவனர்களின் நடமாட்டம் உண்மையா?" என்று கேட்டார் மன்னர்.

"அரசே... எல்லையின் செய்தியை விட, அரண்மனையின் அந்தப்புரச் செய்தி மிகவும் அதிர்ச்சியானது," என்றான் ஒற்றர் தலைவன் தயக்கத்துடன்.

மன்னர் புருவங்களை உயர்த்தினார். "என்ன செய்தி? மறைக்காமல் கூறு."

"நம் இளவரசி ஆதிமந்தி... கடந்த சில வாரங்களாக, அரண்மனைக் காவலர்களின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு, சாதாரண வேட்டுவப் பெண் உடையில் பஃறுளி ஆற்றங்கரை காடுகளுக்குள் இரகசியமாகச் சென்று வருகிறாள்."

மன்னர் அதிர்ச்சியடைந்தார். "ஆதிமந்தியா? காட்டுக்குள்ளா? ஏன்? அவளுக்கு என்ன ஆபத்து?"

"அவளுக்கு ஆபத்து ஏதுமில்லை அரசே... ஆனால், அவள் அங்கே பஃறுளி கரையில் ஒரு சாதாரண வாலிபனைத் தொடர்ந்து சந்தித்து வருகிறாள். அவனோடு யாழிசை கேட்பதும், கவிதைகள் பேசுவதுமாக இளவரசியின் காதல் அங்கே வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அவளது தோழி இளமதிக்கும் கூட இந்தத் தகவல் முழுமையாகத் தெரியாது. என் ஒற்றர்கள் அவளைத் பின்தொடர்ந்தபோதுதான் இந்த உண்மை வெளிவந்தது."

"என்ன!" மாமன்னர் நெடியோன் அரியணையிலிருந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தார். அவளது முகத்தில் கோபக் கனல் தெறித்தது. "பாண்டிய குலத்தின் விளக்கு, தென்மதுரையின் இளவரசி... ஒரு சாதாரண, அடையாளம் தெரியாத வாலிபனை இரகசியமாகக் காதலிக்கிறாளா? பாண்டிய வம்சத்தின் பெருமைக்கு இவ்வளவு பெரிய இழுக்கா? யார் அவன்? எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன்? அமைச்சரின் ஆட்களா அல்லது எதிரி நாட்டு ஒற்றனா?"

"அவனுடைய முழு விவரம் இன்னும் தெரியவில்லை அரசே. அவன் தன்னை ஒரு எளிய கடலோடி என்று கூறிக் கொள்வதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், அவனது நடத்தையும், வாள்வீச்சும் ஒரு சாதாரண மனிதனைப் போல இல்லை," என்றான் ஒற்றர் தலைவன்.

மன்னரின் நெஞ்சில் கோபம் அலை மோதியது. தன் முதுமையைப் பயன்படுத்தி, தன் மகளையே யாரோ ஒரு வாலிபன் தன் வசப்படுத்தியிருக்கிறான் என்ற எண்ணம் அவரை உலுக்கியது. அதே சமயம், அவளது பாதுகாப்பு குறித்த பயமும் அவருக்குள் எழுந்தது.

அவர் தன் இடுப்பில் இருந்த இரகசிய முத்திரை அதிகாரப் பத்திரத்தை எடுத்தார். தன் நடுக்கமுற்ற கைகளால் அதில் ஒரு அவசர ஆணையை எழுதினார்.

"கரிகாலா! இந்த நிமிடம் முதல் இளவரசி ஆதிமந்தி அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியேறக் கூடாது. அவளுக்குக் காவல் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும்," என்று கட்டளையிட்டார்.

அவரது கண்கள் கோபத்தில் சிவந்தன. "மற்றும்... அந்த அடையாளம் தெரியாத வாலிபன்... அவன் யாராக இருந்தாலும் சரி, அடுத்த முறை அவன் ப.ஃறுளி கரையில் கால் வைக்கும் போது, அவனைக் கண்டதும் சிறையிலடைக்க வேண்டும்! அவனது கைகளிலும் கால்களிலும் சங்கிலியிட்டு, நம் பாதாளச் சிறையின் இருண்ட பகுதிக்குள் தள்ள வேண்டும். இந்த ஆணை அமைச்சருக்கோ, படைத்தளபதிக்கோ தெரியக் கூடாது. உன் நேரடிக் கண்காணிப்பில் இது நடக்க வேண்டும். அந்த வாலிபனின் குருதி பாண்டிய அரசவைக்கு முன்னால் விசாரிக்கப்படும்!" என்று ஆக்ரோஷமாக இரகசிய ஆணை பிறப்பித்தார் மாமன்னர்.

ஒற்றர் தலைவன் ஆணையைப் பெற்றுக் கொண்டு இருளுக்குள் மறைந்தான். மாமன்னர் நெடியோன் ஜன்னல் வழியே தெரிந்த பஃறுளி ஆற்றின் நீரோட்டத்தைப் பார்த்தார். காதலின் பெயரால் தன் அரண்மனைக்குள் நுழைந்திருக்கும் அந்த விசித்திர வாலிபன், தன் பேரரசின் விதியை எந்தத் திசைக்கு இழுத்துச் செல்லப் போகிறான் என்ற பதைபதைப்பு அவற்றுள் எழுந்தது.

அத்தியாயம் 6 – சிறைப்பட்ட கதிர்

கார்த்திகைப் பௌர்ணமி முடிந்து சில நாட்களே ஆகியிருந்தாலும், அன்றைய இரவு பஃறுளி ஆற்றங்கரையில் நிலவொளி மரங்களின் அடர்ந்த இலைகளுக்குள் புக முடியாமல் தவித்தது. காற்றில் வழக்கத்திற்கு மாறான ஒரு கனத்த மௌனமும், பேராபத்தின் வாடையும் கலந்திருந்தன.

காட்டின் நடுவே இருந்த அந்தப் பழைய பாறையின் மீது அமர்ந்திருந்தான் வேல்கதிர். அவனது மடியில் யாழ் இருக்கவில்லை; மாறாக, அவனது கைகள் தன் இடுப்பில் இருந்த வாளின் பிடியை இறுக்கமாகப் பற்றியிருந்தன.

கடந்த முறை சந்திப்பின் போது தன் காதலி ‘மந்தி’ தான் இந்தத் தேசத்தின் இளவரசி ஆதிமந்தி என்ற கசப்பான, ஆழமான உண்மை அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவளை எப்படி எதிர்கொள்வது, தன் வம்சத்தின் ரகசியத்தை அவளிடம் எப்படிச் சொல்வது என்ற எண்ண அலைகள் அவனது மனதிற்குள் பஃறுளி ஆற்றை விட வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அவளது வருகைக்காக அவனது கண்கள் இருளைத் துளைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

திடீரென, காட்டின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு காய்ந்த சருகுகள் மிதிப்படும் சத்தம் கேட்டது. அது ஒரு பெண்ணின் மெல்லிய காலடிச் சத்தம் அல்ல; நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களின் கனத்த, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட காலடி ஓசை!

வேல்கதிர் சட்டென்று பாறையிலிருந்து பாய்ந்து எழுந்து, மரத்தின் நிழலுக்குள் நகர்ந்தான். அடுத்த சில விநாடிகளில், காட்டின் நாற்புறமிருந்தும் பந்தங்களின் சிவப்பு வெளிச்சம் சூழ்ந்தது.

இரும்புக் கவசங்கள் ஒன்றோடொன்று உரசும் சத்தமும், ஈட்டி முனைகளின் மின்னலும் இருளைக் கலைத்தன.

பாண்டிய பேரரசின் முதன்மைப் படைத்தளபதி உக்கிர வர்மன் தன் குதிரையிலிருந்து இறங்கி, கையில் உருவிய வாளுடன் முன்னே வந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்கள் வேல்கதிரைச் சூழ்ந்து கொண்டு வளைத்து நின்றனர். ஈட்டி முனைகள் அனைத்தும் அவனது நெஞ்சைக் குறிவைத்தன.

"அடையாளம் தெரியாத வேடனே! நீ தப்பிக்க வழியில்லை. மாமன்னரின் நேரடி ஆணைப்படி நீ கைது செய்யப்படுகிறாய். ஆயுதத்தைக் கீழே போடு!" என்று கர்ஜித்தான் படைத்தளபதி.

வேல்கதிரின் கண்கள் கோபத்தில் சிவந்தன. அவனது வலது கை வாளை உறை நீக்கிப் பாதியளவு வெளியே எடுத்தது. அவனது அசாத்திய வாள்வீச்சிற்கு இந்த இருநூறு வீரர்களை வீழ்த்துவது பெரிய காரியமல்ல. ஆனால், அவனது உள்ளுணர்வு அவனைத் தடுத்தது. இவற்றுடன் போரிட்டு இவர்களைக் கொன்றால், அது மாமன்னரின் ஆணைக்கு எதிரான கிளர்ச்சியாக மாறும். மிக முக்கியமாக, தான் காதலிக்கும் ஆதிமந்தியின் தந்தையின்

படைகள் இவை. அரச மரியாதையையும், தன் காதலின் தூய்மையையும் காக்க அவன் முடிவு செய்தான்.

தன் காதலி இளவரசி என்பதை முழுமையாக உணர்ந்த வேல்கதிர், தன் வாளை மீண்டும் உறைக்குள் தள்ளி, அதை அப்படியே தரையில் போட்டான். தன் இரு கைகளையும் உயர்த்தி, "நான் பாண்டிய பேரரசின் சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படுகிறேன். என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள்," என்றான் கம்பீரமான குரலில். அவனது முகத்தில் பயத்தின் நிழல் கூட இல்லை.

வீரர்கள் பாய்ந்து வந்து அவனது கைகளிலும் கால்களிலும் கனத்த இரும்புச் சங்கிலிகளைப் பூட்டினர்.

மறுநாள் காலை. தென்மதுரையின் பிரம்மாண்டமான அரசவை மண்டபம்.

அரியணையில் கோபத்தின் உச்சியில் அமர்ந்திருந்தார் மாமன்னர் நெடியோன். அரசவையின் இருபுறமும் அமைச்சர்களும், தளபதிகளும், உயர்குடிப் பிரபுக்களும் திரண்டிருந்தனர். மண்டபத்தின் நடுவே, சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டு, கைகளில் இரும்பு விலங்குகளுடன் நின்றிருந்தான் வேல்கதிர்.

அவனது உடம்பில் இருந்த ஆடைகள் சற்றே கலைந்திருந்தாலும், அவனது நிமிர்ந்த பார்வையும், நெஞ்சுரமும் அரசவையையே மிரளச் செய்தன.

"இந்தச் சபையில், ஒரு வேடன் இவ்வளவு திமிருடன் நிற்பதா?" என்று கிசுகிசுத்தனர் புலவர்கள்

.

முதன்மை அமைச்சர் மாறநாதன் முன்னே வந்து, "மன்னரே! இளவரசியின் அந்தப்புரப் பெருமையைக் குலைக்கத் துணிந்த

இந்த வாலிபன் சாதாரணமானவன் அல்ல. இவன் எதிரி நாட்டு ஒற்றனாக இருக்கவே அதிக வாய்ப்பு உள்ளது. இவனுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்க வேண்டும்," என்று தூபமிட்டான்.

மன்னர் நெடியோன் தன் கம்பீரமான குரலில் கேட்டார், "வாலிபனே! யார் நீ? பாண்டிய பேரரசின் வாரிசான இளவரசியை காட்டின் இருட்டில் இரகசியமாகச் சந்திக்க உனக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்? உன் பின்னணி என்ன?"

வேல்கதிர் மன்னரை நேருக்கு நேர் பார்த்தான். "மன்னரே, நான் தேசத் துரோகி அல்ல. இந்த மண்ணையும், மொழியையும் காக்கும் ஒரு எளிய மகன். என் காதல் தூய்மையானது. அதில் எந்தச் சூழ்ச்சியும் இல்லை," என்றான்.

அவன் தன் வம்சத்தின் உண்மையைச் சொன்னால் ஒட்டுமொத்த அரசவையே தலைகீழாக மாறும் என்று அவனுக்குத் தெரியும், ஆனால் காதலின் பொருட்டு அவன் மௌனம் காத்தான். அப்போது, அரசவையின் வாசலில் இருந்த காவலர்களை முட்டித் தள்ளிக் கொண்டு, ஆக்ரோஷமாக உள்ளே நுழைந்தாள் இளவரசி ஆதிமந்தி!

அவளது கூந்தல் கலைந்திருந்தது, கண்கள் அழுது சிவந்திருந்தன. சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் வேல்கதிரைக் கண்டதும் அவளது இதயம் சுக்குநூறாக உடைந்தது. அவள் ஓடிவந்து, வேல்கதிருக்கும் மன்னரின் அரியணைக்கும் நடுவே நின்றாள்.

"தந்தையே! நிறுத்துங்கள் இந்த அநியாயத்தை!" என்று கத்தினாள் ஆதிமந்தி. அவளது குரல் அரசவை மண்டபத்தின் கூரையை அதிரச் செய்தது.

"ஆதிமந்தி! நீ அரச குலப் பெண் என்பதை மறந்து இப்படிச் சபையில் ஓடி வரக் கூடாது. அந்தப்புரத்திற்குச் செல்!" என்று அதட்டினார் மன்னர்.

"மாட்டேன்!" என்று தன் தந்தையை எதிர்த்து நின்றாள் இளவரசி.

"என் மீது தவறு இருக்கையில் இவருக்கு ஏன் இந்தத் தண்டனை? தந்தையே, இவன் சாதாரண வீரன் அல்ல; என் உயிர்! என் இதயம் கவர்ந்த கணவன்! காட்டில் மதம் பிடித்த யானையிடம் இருந்து என் உயிரைக் காப்பாற்றிய மாவீரன் இவன். இவனைக் குற்றவாளி என்று சொன்னால், என்னை முதன்மைக் குற்றவாளியாக இந்தச் சங்கிலியில் பூட்டுங்கள்!" என்று தன் காதலை ஒட்டுமொத்த அரசவையின் முன்னாலும் பிரகடனம் செய்தாள்.

அரசவையில் இருந்தவர்கள் அதிர்ச்சியில் உறைந்தனர்.

அமைச்சர் மாறநாதனின் கண்களில் ஒரு தந்திரமான புன்னகை மின்னி மறைந்தது. இளவரசி ஒரு சாதாரண வாலிபனை ஆழமாகக் காதலிக்கிறாள் என்பது அவனது அரசியல் சூழ்ச்சிக்கு இன்னும் வசதியாகப் போனது.

மன்னர் நெடியோனின் முகம் அவமானத்தாலும் கோபத்தாலும் சிவந்தது.

"நிறுத்து ஆதிமந்தி! பாண்டிய குலத்தின் பெருமையை ஒரு சாதாரணக் கடலோடியின் காலடியில் சமர்ப்பிக்கத் துணியும் உன்னை நான் மன்னிக்க மாட்டேன். காவலர்களே! இளவரசியை அவளது அந்தப்புரச் சிறையில் அடையுங்கள். அவளுக்குக் கடுமையான காவல் போடப்பட வேண்டும். இனி அவள் அரச அனுமதி இன்றி சூரிய ஒளியைக் கூடப் பார்க்கக் கூடாது!" என்று ஆணையிட்டார்.

காவலர்கள் ஆதிமந்தியை வற்புறுத்தி இழுத்துச் சென்றனர். அவள் போகும்போதும், "வேல்கதிர்... உனக்கு ஒன்று நேர்ந்தால் என் உயிர் இந்த உடலில் இருக்காது!" என்று கதறினாள்.

மன்னர் நெடியோன் தன் செங்கோலை பலமாகத் தரையில் குத்தினார்.

"இந்த வாலிபனின் காதல் பாண்டிய வம்சத்திற்குச் செய்த துரோகம். இவனுக்கு வேறு விசாரணைகள் தேவையில்லை. நாளை விடியற்காலையில், தென்மதுரைத் துறைமுகத்தின் நடுவே இருக்கும் வஞ்சிக் மேடையில் வைத்து இவனது தலை துண்டிக்கப்பட வேண்டும்! இவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறேன்!" என்று இறுதித் தீர்ப்பை வழங்கினார்.

வேல்கதிர் எவ்வித சலனமும் இன்றி அந்தத் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொண்டான். காவலர்கள் அவனை இழுத்துக் கொண்டு பாதாளச் சிறை நோக்கி நடந்தனர்.

நள்ளிரவு நாழிகை. பாண்டிய பேரரசின் ஆழமான, இருண்ட பாதாளச் சிறை அறை. சுவர்களில் இருந்த பந்தங்களின் வெளிச்சம் கூட அங்கே வர அஞ்சியது. வேல்கதிர் சுவரில் இருந்த இரும்பு வளையங்களில் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டு, தரையில் அமர்ந்திருந்தான். நாளை காலை தனக்கு மரணம் என்று தெரிந்தும் அவனது மனதில் ஆதிமந்தியின் நினைவு மட்டுமே இருந்தது.

திடீரென, சிறைக்கதவின் இரும்புப் பூட்டு மெல்லத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது.

காவலர்கள் யாரும் அங்கே இல்லை; அவர்கள் அனைவரும் மயக்கமுற்றுக் கிடப்பது போன்ற ஒரு நிசப்தம் நிலவியது. சிறையின் இருண்ட வாசலிலிருந்து, கருப்பு அங்கி அணிந்த ஒரு மர்ம நபர் மெல்ல உள்ளே நுழைந்தான். அவனது முகம் முழுமையாக மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

அவன் வேல்கதிரின் அருகில் வந்து, தன் கையில் இருந்த கூர்மையான எ்ஃகு உளியால் அவனது சங்கிலிகளை உடைக்க தொடங்கினான்.

வேல்கதிர் விழிப்படைந்து, "யார் நீ?" என்று குரலைத் தாழ்த்திக் கேட்டான்.

வந்த மர்ம நபர் தன் முகமூடியைச் சற்றே விலக்கினான்.

பந்தத்தின் மெல்லிய ஒளியில் அவனது முகம் தெரிந்தது. அவன்—நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கத் துடிக்கும் அமைச்சர் மாறநாதனின் இரகசிய ஒற்றனா? வேல்கதிரைப் பயன்படுத்தி மன்னருக்கு எதிராகச் சதி செய்ய வந்திருக்கிறானா? அல்லது வேல்கதிரின் உண்மையான பின்னணியை அறிந்த அவனது இரகசியக் கடற்படையைச் சேர்ந்த தோழர்களா? நாட்டை உய்விக்க வந்த மாவீரனின் விதியை இந்த நள்ளிரவுச் சந்திப்பு எந்தத் திசைக்கு மாற்றப் போகிறது?

அத்தியாயம் 7 – துரோகத்தின் நிழல்

பாதாளச் சிறையின் இருண்ட சுவர்கள் மரணத்தின் மௌனத்தைப் போர்த்தியிருந்தன. கல்பாவிய தரைத்தளத்தில் ஊர்ந்து சென்ற குளிர்காற்று, சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த வேல்கதிரின் கால்களை உலுக்கியது.

நாளை விடியற்காலையில் அவனது தலை துண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற மாமன்னரின் ஆணை, அந்தச் சிறைக்கூடத்தின் ஒவ்வொரு கல்லிலும் எழுதப்படாத விதியாக உறைந்திருந்தது. ஆனால், அவனது முகத்தில் மரண பயத்தின் சுவடுகளே இல்லை;

அவனது சிந்தனை முழுவதும் அந்தப்புரச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆதிமந்தியைப் பற்றியே இருந்தது. சிறைக்கதவின் இரும்புப் பூட்டு மெல்லத் திறக்கும் சத்தம் கேட்ட அந்த நொடி, வேல்கதிர் தன் கூர்மையான விழிகளை உயர்த்தினான்.

கருப்பு அங்கி அணிந்த மர்ம நபர் தன் முகமூடியை விலக்கியபோது, அங்கே நின்றிருந்தது அவனது இரகசியக் கடற்படையின் முதன்மை ஒற்றனான நெடுமாறன்!

"தளபதி! கால அவகாசம் இல்லை. உடனே இங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும்," என்று குரலைத் தாழ்த்திக் கூறினான் நெடுமாறன். அவனது கையில் இருந்த கூர்மையான எஃகு உளியால் வேல்கதிரின் கைவிலங்குகளைச் சத்தமின்றி உடைத்தான்.

"நெடுமாறா! நீ எப்படி இங்கே வந்தாய்? கோட்டைக் காவல்..." என்று வேல்கதிர் கேட்பதற்குள், சிறை வாசலில் பாண்டியக் கடற்படையின் அதிவேகப் பிரிவைச் சேர்ந்த மேலும் நான்கு மாவீரர்கள் ஆயுதங்களுடன் தோன்றி நின்றனர்.

பாதாளச் சிறையின் காவலர்கள் அனைவரும் மயக்க மருந்து வாசனையால் வீழ்த்தப்பட்டுத் தரையில் கிடந்தனர்.

"உயிரைக் கொடுத்தாவது உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது நம் கடற்படைத் தோழர்களின் சபதம், தளபதி. ஆனால், நாம் சிறையைத் தகர்த்ததை விடப் பெரிய பேராபத்து இப்போது தென்மதுரையைச் சூழ்ந்திருக்கிறது," என்றான் நெடுமாறன். அவனது குரலில் இதுவரை இல்லாத நடுக்கம் இருந்தது.

வேல்கதிர் தன் சங்கிலிகளிலிருந்து விடுபட்டு எழுந்து நின்றான். "என்ன செய்தி நெடுமாறா? எல்லையில் ஏதேனும் அசம்பாவிதமா?"

நெடுமாறன் ஒரு சிறிய தோல்பையைத் திறந்து அதிலிருந்த இரகசிய ஓலையை வேல்கதிரிடம் நீட்டினான். "நம் ஒற்றர்கள் அமைச்சரின் மாளிகையிலிருந்து திரட்டிய இறுதி அறிக்கை இது.

முதன்மை அமைச்சர் மாறநாதனும், படைத்தளபதி உக்கிர வர்மனும் பாண்டிய பேரரசின் முதுகில் குத்தத் துணிந்துவிட்டனர். இன்று நள்ளிரவு கடல் அலைகள் பின்வாங்கத் தொடங்கும் வேளையில், தென்மதுரைக் கோட்டையின் கிழக்கு வாயிலையும், கடல் அகழியையும் எதிரி நாட்டு அரசனுக்கும், யவனக் கப்பல்களுக்கும் இரகசியமாகத் திறந்துவிட அவர்கள் திட்டமிட்டுள்ளனர்!"

வேல்கதிரின் கண்கள் கோபக் கனலாய் மாறின. "துரோகிகள்! அரியணை ஆசைக்காக ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் நிலத்தையும் அந்நியரிடம் விற்கத் துணிந்துவிட்டார்களா? மாமன்னர் நெடியோன் ஆபத்தில் இருக்கிறார். அரசவைக்கு உடனே சென்று அவரிடம் இந்த உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்."

"அதற்கு நேரமில்லை தளபதி!" என்று தடுத்தான் நெடுமாறன்.

"அமைச்சர் ஏற்கனவே மன்னரைத் தன் மாயப் பேச்சுகளால் கட்டிப்போட்டு, அரண்மனையின் முழுப் பாதுகாப்பையும் படைத்தளபதியின் வசமே ஒப்படைக்கச் செய்துவிட்டார். நாம் இப்போது அரண்மனைக்குள் நுழைந்தால், தப்பிய கைதிகள் என்று நம்மை இனம் கண்டு துரோகிகளே நம்மைக் கொன்றுவிடுவார்கள். மன்னரைக் காப்பாற்றவும், நாட்டை அலைகளிலிருந்து காக்கவும் ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. நம் இரகசியக் கடற்படையைத் திரட்டி, கடலிலேயே எதிரிகளை எதிர்கொள்ள வேண்டும்!"

வேல்கதிர் ஒரு கணம் யோசித்தான். அவனது பரம்பரைக்கு இழைக்கப்பட்ட துரோகங்கள் அவனது நினைவுக்கு வந்தன. ஆனால், இப்போது பழிவாங்கும் நேரமல்ல; தாய்நாட்டைக் காக்க வேண்டிய நாழிகை.

"சரி, புறப்படுங்கள்!" என்று தன் தோழர்களின் வாள்களில் ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு, சிறையின் இரகசியப் பாதை வழியே தென்மதுரைத் துறைமுகத்தின் மறைவான பகுதியை நோக்கிப் பாய்ந்தான் வேல்கதிர்.

நாட்டைத் துரோகிகளிடமிருந்தும் அந்நியப் படையெடுப்பிலிருந்தும் காப்பாற்ற அவன் களம் இறங்கினான்.

மறுபுறம், அரண்மனையின் ஏழாவது அடுக்கு மாடத்து அந்தப்புரச் சிறையில், நிலவற்ற இருண்ட வானத்தைப் பார்த்தபடி கண்ணீர் சிந்தி நின்றிருந்தாள் இளவரசி ஆதிமந்தி.

அவளது அறையின் வாசலில் அமைச்சரின் நம்பிக்கைக்குரிய வீரர்கள் இருபது பேர் ஆயுதங்களுடன் காவல் நின்றனர். அவளது தோழி இளமதி மட்டுமே அவளுக்குத் துணையாக உள்ளே இருந்தாள்.

"இளமதி... விடிய இன்னும் சில நாழிகைகளே உள்ளன. விடிந்தால் என் வேல்கதிரின் உயிர் பிரிந்துவிடுமே... என் தந்தையின் மனம் ஏன் இத்தனை கல்லாக மாறிவிட்டது?" என்று அழுது கொண்டே கேட்டாள் ஆதிமந்தி.

அப்போது, அறையின் கதவு பலமாகத் திறக்கப்பட்டு உள்ளே நுழைந்தாள் ஆதிமந்தியின் மற்றொரு தோழியும், அமைச்சரின் மாளிகையில் ஒற்றறியும் பணியில் இருந்தவளுமான சுபத்ரா. அவளது முகம் பயத்தால் வெளுத்திருந்தது.

"இளவரசி! பேரதிர்ச்சி ஒன்று நிகழ்ந்திருக்கிறது!" என்று மூச்சிரைக்கக் கூறினாள் சுபத்ரா.

ஆதிமந்தி பதற்றத்துடன் அவளருகே வந்தாள். "என்ன நடந்தது சுபத்ரா? வேல்கதிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்தா?"

சுபத்ரா ஆதிமந்தியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, "வேல்கதிர் பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டான், இளவரசி!" என்றாள்.

ஆதிமந்தியின் முகத்தில் ஒரு கணம் நிம்மதியும் சந்தோஷமும் மின்னின. "தப்பிவிட்டானா? அப்பாடா... என் வேல்கதிர் உயிரோடு

இருக்கிறான்! அவனைக் காக்க அந்தப் பஃறுளி ஆற்றின் தெய்வமே நேரில் வந்திருக்கும்."

ஆனால், சுபத்ரா அவளது சந்தோஷத்தை அடுத்த நொடியே கசப்பாக மாற்றினாள். "சந்தோஷப்படாதீர்கள் இளவரசி... அவன் சிறையிலிருந்து தப்பியது நாட்டை ரட்சிப்பதற்காக அல்ல. முதன்மை அமைச்சர் இப்போதுதான் அரசவைக்குச் செய்தி அனுப்பியுள்ளார். வேல்கதிர் ஒரு சாதாரணக் கடலோடி அல்ல, அவன் அண்டை நாட்டு எதிரி அரசனின் இரகசிய ஒற்றன்! அவன் தன் கடற்படைத் தோழர்களுடன் சேர்ந்து, நம் தென்மதுரைக் கோட்டையை அழிக்கவும், மாமன்னர் நெடியோனைக் கொல்லவும் எதிரிப் படைகளுடன் கைகோர்த்துவிட்டான். இப்போது அவன் நடுக்கடலில் எதிரிக் கப்பல்களுக்குப் தலைமை தாங்கி நம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறான்!" என்று அமைச்சர் பரப்பிய அந்தப் பொய் வதந்தியைக் கூறினாள்.

இளமதி அதிர்ச்சியில் வாயடைத்துப் போனாள். "என்ன! வேல்கதிர் துரோகியா? இளவரசி... அப்படியானால் அவன் உங்களைக் காதலித்ததும் ஒரு சூழ்ச்சியா?" என்று கேட்டாள்.

ஆதிமந்தி சட்டென்று சுபத்ராவின் கைகளை உதறித் தள்ளினாள். அவளது கண்களில் கண்ணீருக்குப் பதிலாக இப்போது ஒரு சிங்கப் பெண்ணின் வீரம் தெறித்தது.

"நிறுத்துங்கள்!" என்று கர்ஜித்தாள் ஆதிமந்தி. "சுபத்ரா... நீ சொல்வது அமைச்சரின் பேச்சே தவிர, உண்மை அல்ல. என் வேல்கதிரின் கண்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் இந்தத் தமிழ் நிலத்தின் மீதும், என் மீதும் இருந்த காதலைத் தவிர வேறு எந்தச் சூழ்ச்சியும் இல்லை. இடி விழுந்தாலும், பூமி பிளந்தாலும், என் வேல்கதிர் இந்தத் தேசத்திற்குத் துரோகம் செய்ய மாட்டான்! இது அமைச்சரின் அசிங்கமான அரசியல் சதி. என் காதலன்

நாட்டை அழிக்க வரவில்லை; நாட்டை ஏதோ ஒரு பேராபத்திலிருந்து காப்பாற்றவே அவன் சிறையைத் தகர்த்திருக்கிறான். அதை என் உள்ளுணர்வு சொல்கிறது!" என்று அந்தப் பொய் வதந்தியை ஆணித்தரமாக மறுத்தாள் ஆதிமந்தி.

இருப்பினும், தூரத்தில் தென்மதுரைக் கடற்பரப்பிலிருந்து போர்க்காலச் சங்குகளின் முழக்கமும், முரசுகளின் அதிரொலியும் கேட்கத் தொடங்கின. துரோகத்தின் நிழல் ஒட்டுமொத்தக் குமரிக்கண்டத்தையும் தன் இருளுக்குள் இழுக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

தன் காதலனின் மீதான நம்பிக்கையோடு ஆதிமந்தியும், தேசத்தைக் காக்கும் வஞ்சினத்தோடு வேல்கதிரும் அந்தப் பெரு யுத்தத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கினர்.

அத்தியாயம் 8 – முந்நீர் முனையின் பெரும்போர்

தென்மதுரையின் விடியல் இன்று குருதி நிறத்தில் முளைத்தது. போர்க்காலச் சங்குகளின் பேரொலியும், அதிரும் முரசுகளின் முழக்கமும் ஒட்டுமொத்தப் பாண்டியப் பேரரசையும் உறக்கத்திலிருந்து உலுக்கி எழுப்பின.
பஃறுளி ஆற்றின் முகத்துவாரமும், தென்மதுரைக் கோட்டையின் நிலப்பகுதியும் ஒரே நேரத்தில் போர்க்களமாக மாறின. முதன்மை அமைச்சர் மாறநாதனும், படைத்தளபதி உக்கிர வர்மனும் செய்த துரோகத்தின் விளைவாக, கோட்டையின் கிழக்கு வாயில்கள் நள்ளிரவிலேயே இரகசியமாகத் திறக்கப்பட்டிருந்தன.

அதன் வழியே அண்டை நாட்டு எதிரி அரசனின் யானைப்படைகளும் குதிரைப்படைகளும் காட்டாற்று வெள்ளம் போல் நகருக்குள் புகுந்தன. மற்றொரு புறம், நடுக்கடலில் நங்கூரமிட்டிருந்த யவனர்களின் பிரம்மாண்டப் போர்க் கப்பல்கள் கரையை நோக்கிக் கணைமாரிப் பொழிந்து கொண்டே முன்னேறி வந்தன.

கடல், நிலம் என இருமுனைகளிலும் போர் வெடித்தது! நிலப்பரப்பில் போர் உக்கிரமடைந்தது. சங்ககாலத் தமிழர்களின் பாரம்பரியப் போர் முறைகள் அங்கே அரங்கேறின. நெடிய

வாள்களும், கூர்மையான வேல்களும் இரும்புக் கவசங்களின் மீது மோதிப் பொறிகளைப் பறக்கவிட்டன.

பாண்டிய நாட்டின் யானைப்படை எதிரிகளின் குதிரைப்படைகளைத் துவம்சம் செய்ய முயன்றது. மதம் பிடித்த யானைகளின் தும்பிக்கைகளில் கட்டப்பட்டிருந்த இரும்புச் சங்கிலிகள் சுழன்று தாக்கியதில், எதிரி நாட்டு வீரர்கள் காற்றில் தூக்கி வீசப்பட்டனர்.

கோட்டையின் பலவீனமான பகுதிகளைத் துரோகிகளே காட்டிக் கொடுத்ததால், பாண்டியப் படைகள் நிலைகுலைந்து போயின. மாமன்னர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் தன் முதுமையையும் பொருட்படுத்தாமல், தன் கையில் நெடுவாள் ஏந்திப் போர்க்களத்தின் நடுவே நின்று வீரர்களுக்குப் போர்க்குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்

. எனினும், தளபதி உக்கிர வர்மன் தன் சொந்தப் படைகளோடு பின்வாங்கி, எதிரிகளுக்கு வழிவிட்டதால் பாண்டியப் படை தோற்கும் தருவாயை எட்டியது.

"மாமன்னரே! இனி நாம் கோட்டையைக் காக்க முடியாது. எதிரிகள் அரண்மனை வாயிலை நெருங்கிவிட்டனர்!" என்று ஒற்றர் தலைவன் கரிகாலன் குருதி வழியும் உடம்போடு வந்து மன்னரிடம் எச்சரித்தான்.

மன்னர் நெடியோன் தன் வாளை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு, "பாண்டிய வம்சம் சரணடைந்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை. என் இறுதி மூச்சு இருக்கும் வரை இந்த மண்ணிற்காகப் போராடுவேன்!" என்று முழங்கினார்.

எதிரி நாட்டு அரசன் தன் குதிரையை மன்னரை நோக்கி முடுக்கி வந்தான். பாண்டியப் பேரரசின் வீழ்ச்சி இன்னும் சில நொடிகளில் அரங்கேறிவிடும் போல் இருந்தது.

திடீரென, கடலின் திசையிலிருந்து பூமி பிளப்பது போன்ற பேரொலி ஒன்று கேட்டது.

போர்க்களத்தில் இருந்த அத்தனை வீரர்களின் பார்வையும் பஃறுளி ஆற்றின் முகத்துவாரம் நோக்கித் திரும்பியது. அங்கே, செவ்வானத்தின் பின்னணியில், கடலின் அலைகளைக் கிழித்துக் கொண்டு பிரம்மாண்டமான நாவாய்கள் அணிவகுத்து வந்தன.

அந்த நாவாய்களின் பாய்மரங்களில் பாண்டியரின் ‘நெடுவேல்’ சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட கருநீலக் கொடிகள் திமிருடன் பறந்தன.

அப்படையின் முன்னணியில், தன் செம்புக் கவசத்தில் இரத்தம் தெறிக்க, கையில் பிரம்மாண்ட வேலுடன் நின்று கொண்டிருந்தான் வேல்கதிர்!

அவன் நாட்டை அழிக்க வரவில்லை; நாட்டை இரட்சிக்க வந்திருக்கிறான் என்பதை அவனது நாவாய்களின் வேகம் உணர்த்தியது. வேல்கதிர் தன் அசாத்தியக் கடற்போர்த் தந்திரங்களை அரங்கேற்றினான்.

யவனர்களின் கப்பல்கள் கரையை நோக்கிக் கணைமாரி பொழிந்து கொண்டிருந்த வேளையில், வேல்கதிரின் அதிவேகச் சிறிய நாவாய்கள் யவனக் கப்பல்களின் பக்கவாட்டுப் பகுதிகளில் புகுந்து தாக்கின.

தமிழர்களின் பிரத்யேகப் போர்க் கருவிகளான ‘நெருப்புக் கணைகள்’ எந்திரப் பொறிகள் மூலம் யவனர்களின் பாய்மரங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

கடலின் நீரோட்டத்தையும், காற்றின் திசையையும் துல்லியமாகக் கணக்கிட்டு வேல்கதிர் வகுத்த தந்திரங்களால், எதிரி நாட்டு அரசனின் கடற்படை முற்றிலும் நிலைகுலைந்தது. யவனர்களின் பிரம்மாண்டக் கப்பல்கள் ப஁றுளி ஆற்றின் ஆழமற்ற பகுதிகளில் தரைதட்டி, ஒன்றோடொன்று மோதி உடைந்தன. கடலில் வீழ்ந்த எதிரி வீரர்களை வேல்கதிரின் தோழர்கள் வேட்டையாடினர்.

கடலில் வெற்றியை நிலைநாட்டிய வேல்கதிர், தன் நாவாயைக் கரையில் மோதி, வாளோடு போர்க்களத்தின் நடுவே குதித்தான். அவனது வருகை சோர்வடைந்திருந்த பாண்டிய வீரர்களுக்குள் ஒரு புதிய சிங்கத்தின் வீரியத்தைப் பாய்ச்சியது. "வாழ்க வேல்கதிர்!" என்று வீரர்கள் முழங்கினர்.

வேல்கதிர் தன் வாளைச் சுழற்றியபடி, நேராகத் துரோகியான படைத்தளபதி உக்கிர வர்மனை நோக்கி முன்னேறினான்.

"துரோகி! உன்னுடைய அரியணை ஆசை இன்றுடன் முடிகிறது!" என்று கர்ஜித்தான் வேல்கதிர்.

உக்கிர வர்மன் அதிர்ச்சியடைந்தான். சிறையில் இருக்க வேண்டியவன் எப்படிப் போர்க்களத்தின் நாயகனாக வந்தான் என்று அவனது உள்ளம் நடுங்கியது. எனினும், தன் வாளை உருவிக் கொண்டு வேல்கதிரின் மீது பாய்ந்தான்.

இரு மாவீரர்களுக்கும் இடையே கடுமையான நேரடி மோதல் வெடித்தது. வாள்களின் மோதல் சத்தம் போர்க்களத்தின்

இரைச்சலையும் மீறி ஒலித்தது. உக்கிர வர்மன் தன் பல முழுவதையும் திரட்டித் தாக்கினான்.

ஆனால், வேல்கதிரின் அசாத்திய வாள்வீச்சிற்கு முன்னால் அவனால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. வேல்கதிர் பக்கவாட்டில் சரிந்து அவனது தாக்குதலைத் தவிர்த்து, அடுத்த நொடியே தன் வாளால் உக்கிர வர்மனின் கவசத்தைப் பிளந்தான்.

உக்கிர வர்மன் நிலத்தில் விழுந்து குருதி கக்கினான். "யார்... யார் நீ?" என்று மரண அவஸ்தையில் கேட்டான். வேல்கதிர் அவனது காதுகளுக்கு அருகில் குனிந்து, தன் பரம்பரையின் இரகசியப் பெயரை மெல்லக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் உக்கிர வர்மனின் கண்கள் அதிர்ச்சியில் விரிந்து, அப்படியே நிலை குத்திப் போயின. துரோகி வீழ்ந்தான்! இதைக் கண்ட எதிரி நாட்டு அரசனும் தன் எஞ்சிய படைகளோடு போர்க்களத்தை விட்டு அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடினான்.

போரில் பாண்டிய பேரரசு பிரம்மாண்டமாக வெற்றி பெற்றது!

மன்னர் நெடியோன் ஆச்சரியத்தின் விளிம்பில் நின்றிருந்தார். தன் மகளின் காதலன், தான் மரண தண்டனை விதித்த கைதி, இன்று தன் உயிரையும், தன் தேசத்தையும் காப்பாற்றிய மாவீரனாகத் தன் முன்னால் நிற்பதைக் கண்டார்.

வேல்கதிர் தன் இரத்தம் தோய்ந்த வாளைத் தரையில் போட்டுவிட்டு, மன்னரின் முன்னால் மண்டியிட்டு வணங்கினான். "மன்னரே, நான் தேசத் துரோகி அல்ல என்பதை நிரூபித்துவிட்டேன். இந்தத் தமிழ் மண்ணைக் காப்பது மட்டுமே என் லட்சியம்," என்றான்.

மன்னர் நெடியோனின் கண்களில் கண்ணீர் பனித்தது. அவர் முன்னே வந்து, வேல்கதிரின் தோள்களைப் பற்றித் தூக்கினார். அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு,

"வாலிபனே... என்னை மன்னித்துவிடு! உன்னுடைய வீரத்தைக் கண்டு நான் வியக்கிறேன். நீ பாண்டிய குலத்தின் இரட்சகன். என் மகளின் தேர்வு தவறானது அல்ல என்பதை இன்று நிரூபித்துவிட்டாய். உனக்கு நான் என்ன கைமாறு செய்யப் போகிறேன்?" என்று நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்.

போர்க்களத்தில் பாண்டிய வீரர்கள் வெற்றிக் கோஷமிட்டனர். அரண்மனை மாடத்திலிருந்து இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆதிமந்தியின் முகம் காதலின் பெருமையால் பிரகாசித்தது. ஆனால், அந்த வெற்றிக் கொண்டாட்டத்தின் மகிழ்ச்சி சில விநாடிகள் கூட நீடிக்கவில்லை.

திடீரென, போர்க்களத்தின் ஆரவாரம் அடங்கி, ஒரு விசித்திரமான, பயங்கரமான அமைதி ஒட்டுமொத்தத் தென்மதுரையையும் சூழ்ந்தது. காற்றில் இருந்த பறவைகள் அனைத்தும் கத்தியபடி கூட்டமாக வடக்கு நோக்கிப் பறந்தன. குதிரைகளும், யானைகளும் சங்கிலிகளை அறுத்துக் கொண்டு மிரண்டு ஓடின.

அடுத்த நொடி, அவர்களின் காலடியில் இருந்த பூமி லேசாக நடுங்கத் தொடங்கியது. கடலின் அலைகள் ஆர்ப்பரிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, கரையை விட்டுப் பல மைல்களுக்கு அப்பால் அதிவேகமாகப் பின்வாங்கத் தொடங்கின. பஃறுளி ஆற்றின் நீர்மட்டம் சட்டென்று குறைந்து, அதன் தரைப்பகுதி வெளியே தெரிந்தது.

நின்றுகொண்டிருந்த வேல்கதிர் தன் கைகளைத் தரையில் வைத்து பூமியின் அதிர்வை உணர்ந்தான். அவனது முகம் சட்டென்று வெளுத்தது. நடுக்கடலின் எல்லையைப் பார்த்த அவனது கண்கள் பயத்தால் விரிந்தன.

அந்த வெற்றிக் கொண்டாட்டத்தை விட, மனிதர்களின் போரை விடப் பெரிய, பேரழிவைக் கொண்டு வரும் இயற்கையின் எச்சரிக்கை அது! குமரிக்கண்டத்தின் இறுதி அத்தியாயம் தொடங்கப் போவதன் அறிகுறி அது!

அத்தியாயம் 9 – நிலம் நடுங்கிய எச்சரிக்கை

மனிதர்களின் போர்க்குரல்களும் ஆயுதங்களின் மோதல்களும் அடங்கிய போதிலும், தென்மதுரையின் மண்ணில் அமைதி திரும்பவில்லை. அந்த அமைதி மங்கலகரமான ஒன்றல்ல; அது ஏதோ ஒரு மாபெரும் பிரளயத்திற்கு முன்னால் இயற்கை தனக்குள் இழுத்துக்கொண்ட மூச்சடக்கம் போன்ற ஒரு பயங்கரமான நிசப்தம்.

போர்க்களத்தில் சிந்திய குருதி இன்னும் காயவில்லை. வெற்றி வாகை சூடிய பாண்டிய நாட்டு வீரர்கள் தங்கள் வாள்களை உறையிலிட்டு, மாவீரன் வேல்கதிரைச் சூழ்ந்து நின்று வாழ்த்தொலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆனால், அந்த ஒலிகள் அனைத்தும் காற்றில் ஏனோ சட்டென்று கரைந்து போயின. வளிமண்டலத்தில் ஒரு விசித்திரமான, கணத்த அழுத்தம் கூடிக்கொண்டே வந்தது. காற்றில் வீசிய உப்பின் வாசனை மாறி, கடலின் ஆழத்து அழுகிய பாசிகளின் நாற்றமும், பூமியின் அடிவயிற்றிலிருந்து கசிந்த கந்தகப் புகையின் நெடியும் கலந்திருந்தன.

இயற்கையின் விசித்திரமான மாற்றங்கள் முதன்முதலில் காட்டின் எல்லையில்தான் தொடங்கின.

பன்மலை அடுக்கின் அடர்ந்த காடுகளில் பல நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்த பல்லாயிரக்கணக்கான பறவைகள், ஒரே நேரத்தில் தங்கள் கூடுகளை விட்டு அலறியபடி வெளியேறின.

காகங்களும், பருந்துகளும், மரங்கொத்திகளும் வானத்தை மூடும் அளவிற்கு ஒரு கரிய மேகக் கூட்டம் போலத் திரண்டு, பெரும் கூச்சலிட்டபடி தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி—நிலப்பரப்பின் உயரமான பகுதிகளை நோக்கி விபரீதமாகப் பறந்தன. காட்டின் ஆழத்தில் இருந்த மான்களும், காட்டுப் பன்றிகளும், சிறுத்தைகளும் மனிதர்கள் நின்றிருந்த போர்க்களத்தைப் பற்றியோ, நகரின் எல்லைகளைப் பற்றியோ எவ்வித அச்சமும் இன்றி, கூட்டங் கூட்டமாக நகரின் வீதிகள் வழியே மலையின் சரிவுகளை நோக்கி ஓடின.

அரண்மனை யானைப்பந்தியில் இருந்த மாமன்னரின் பட்டத்து யானைகள், தங்களைக் கட்டியிருந்த இரும்புச் சங்கிலிகளைத் திமிறி அறுத்துக் கொண்டு, தும்பிக்கைகளை வானை நோக்கி உயர்த்தித் தீனமாகப் பிளிறியபடி மிரண்டு ஓடின.

"விலங்குகள் ஏன் இப்படி அஞ்சுகின்றன? போர் முடிந்துவிட்டதே?" என்று வீரர்கள் தங்களுக்குள் குழப்பத்துடன் பேசிக் கொண்டனர்.

வேல்கதிர் போர்க்களத்தின் நடுவே மண்டியிட்டு, தன் வலது உள்ளங்கையைத் தரையின் மீது அழுத்தமாக வைத்தான். அவனது முகம் கவலையால் இறுகியது. அவனது கைகளின் வழியே பூமியின் அடிநாதம் உதிர்வதை அவனால் உணர முடிந்தது. நிலம் நிலையாக இல்லை; பூமிக்கு அடியில் ஏதோ ஒரு பிரம்மாண்டமான தட்டு நகர்வதைப் போல, லேசான ஆனால் தொடர்ச்சியான ஒரு நடுக்கம் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த சில நாழிகைகளில், தென்மதுரையே உறைந்து போகும் வண்ணம் அந்த அதிர்ச்சிச் சம்பவம் அரங்கேறியது.

பாண்டிய நாட்டின் பெருமைக்குரிய பஃறுளி ஆற்றின் நீர்மட்டம் திடீரென நொடிக்கு நொடி குறையத் தொடங்கியது.

காட்டாறாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த நதியின் நீர், யாரோ அடியில் ஒரு பெரிய துளையிட்டு உறிஞ்சுவதைப் போல வற்றிப் போனது. ஆற்றின் ஆழமான பகுதிகளில் இருந்த பாறைகளும், சேறும், பவளப்பாறைகளும் அப்பட்டமாக வெளியே தெரிந்தன. அதைவிடப் பயங்கரம் கடலில் நிகழ்ந்தது!

தென்மதுரைக் கரையை எப்போதும் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பெருங்கடலின் அலைகள், ஒரு பெரும் அசுரன் பின்வாங்குவதைப் போல, கரையை விட்டுப் பல மைல்களுக்கு அப்பால் பின்னோக்கிச் சென்றன.

கடல் பின்வாங்கிய வேகம் எவ்வளவு கொடூரமானது என்றால், துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டிருந்த மாபெரும் யவன நாவாய்களும், பாண்டியரின் போர்க் கப்பல்களும் நீரின்றி, வெறும் மணற்பரப்பில் தரை தட்டி பக்கவாட்டில் சரிந்து விழுந்தன.

நடுக்கடலில் தரை தட்டிய கப்பல்களையும், இதுவரை மனிதக் கண்களே பார்த்திராத கடலின் விசித்திரமான ஆழத்து மணற்பரப்பையும் கண்டு கடற்கரை மீனவர்கள் மிரண்டு அலறினர். "கடல் தெய்வம் கோபம் கொண்டுவிட்டது! கடல் பின்வாங்குகிறது! ஆபத்து!" என்று மக்கள் வீதிகளில் ஓடினர். பாண்டிய அரசவை அவசரமாகக் கூடியது.

மாமன்னர் நெடியோன் அரியணையில் கவலையுடன் அமர்ந்திருக்க, வேல்கதிரும் ஒற்றர் தலைவனும் அருகில்

நின்றனர். அப்போது, அரசவை மண்டபத்தின் வாசலில் பெரும் சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

தலைமுடி கலைந்து, உடம்பெல்லாம் திருநீறு பூசி, கையில் ஒரு விசித்திரமான சங்குடன் அரசவைக்குள் நுழைந்தார் 'முனிவர் கருமலையப்பன். அவர் குமரிக்கண்டத்தின் தீர்க்கதரிசி; கடலின் அசைவுகளையும், கோள்களின் நிலையையும் ஆராயும் உன்னத ஞானி. அவனது கண்கள் பயத்தால் விரிந்திருந்தன.

"மாமன்னரே! பேரழிவின் காலம் வந்துவிட்டது!" என்று கூறியபடி மன்னரின் முன்னால் நின்றார் முனிவர்.
"முனிவரே, என்ன நடக்கிறது இந்தத் தென்மதுரையில்? விலங்குகளின் மிரட்சியும், கடலின் பின்வாங்கலும் எதன் அறிகுறி?" என்று கேட்டார் மன்னர் நெடியோன்.

முனிவர் தன் கையில் இருந்த ஓலைச்சுவடியை உயர்த்தினார்.

"அரசே, இது நம் ஆதி முன்னோர்கள் எழுதி வைத்த விதியெழுத்து! பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பூமிக்கு அடியில் இருக்கும் ஆழித்தீ விழித்துக் கொள்ளும். அப்போது கடல் பல மைல்கள் பின்வாங்கும். அது அமைதிக்காக அல்ல; மலை உயரத்திற்குப் பேரலையாக மாறி ஒட்டுமொத்த நிலத்தையும் விழுங்குவதற்காக! 'கடல்கோள்' வரப்போகிறது! இன்னும் சில நாழிகைகளில் இந்தத் தென்மதுரையும், ஒட்டுமொத்தக் குமரிக்கண்டமும் கடலுக்குள் மூழ்கப் போகின்றன. இந்த நிலம் அழியப்போகிறது!"

அரசவை அதிர்ச்சியில் உறைந்தது.

"மன்னரே! கால தாமதமின்றி உடனே ஆணை பிறப்பியுங்கள். இந்த ஆடம்பர மாளிகைகளையும், செல்வங்களையும் இங்கேயே

விட்டுவிட்டு, மக்களை உடனே வடதிசை நோக்கி அழைத்துச் செல்லுங்கள். மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள் அரசே!"

அரசவையில் இருந்தவர்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தபோது, இதுவரை மௌனமாக இருந்த முதன்மை அமைச்சர் மாறநாதன் பலமாகச் சிரித்தான்.
"முனிவரே! உமது முதுமையின் காரணமாக நீர் வீணாக அஞ்சுகிறீர்," என்று அலட்சியமாகக் கூறினான் அமைச்சர்

. "கடல் சில நேரங்களில் பின்வாங்குவதும், நதிகள் வற்றுவதும் இயற்கையின் சாதாரண மாற்றங்கள். இன்று நடந்த போரில் நம் படைத்தளபதி வீழ்ந்ததைக் கண்டு, தோற்றுப்போன எதிரிகள் ஏதோ விசித்திரமான மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தி விலங்குகளை மிரளச் செய்திருக்கிறார்கள். இது போரில் தோற்றவர்கள் நம் மக்கள் மத்தியில் பயத்தை உண்டாக்கச் செய்யும் சதி வேலை! இதைக் கேட்டு மாமன்னர் தன் தலைநகரைக் காலி செய்யக் கூடாது!" என்று வஞ்சகமாகப் பேசினான்.

அமைச்சரின் பேச்சைக் கேட்டு அரசவையில் இருந்த சில பிரபுக்களும், "ஆம், இது வெறும் இயற்கை மாற்றமே" என்று தலை அசைத்தனர். மன்னர் நெடியோனும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தார்.

ஆனால், போர்க்களத்திலும் கடலிலும் காலத்தைக் கழித்த வேல்கதிர், அமைச்சரின் பேச்சில் இருக்கும் பேராபத்தை உணர்ந்தான். அவன் கடலின் உண்மையான ஆக்ரோஷத்தை அறிந்தவன். அவன் முன்னே வந்து,

"மன்னரே, அமைச்சரின் சொற்கள் தேன் தடவிய விஷம்! இயற்கை நமக்கு எச்சரிக்கை விடுத்துவிட்டது. நாம் இன்னும் சில நாழிகைகள் இங்கேயே இருந்தால், ஒரு தமிழ் மகன் கூட உயிரோடு இருக்க மாட்டான்!" என்று எச்சரித்தான்.

அமைச்சரின் அலட்சியத்திற்கும் வேல்கதிரின் தீர்க்கத்திற்கும் நடுவே, பாண்டியப் பேரரசின் இறுதி நாழிகைகள் மிக வேகமாக எண்ணப்படத் தொடங்கின. பிரளயம் தன் பற்களைக் காட்டத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் 10 – குமரிக்கண்டத்தின் இறுதி இரவு

நள்ளிரவு நாழிகை நெருங்கிய போது, தென்மதுரையின் வானம் விசித்திரமான கருகருத்த இருளுக்குள் மூழ்கியிருந்தது. நட்சத்திரங்கள் அனைத்தும் ஏதோ ஒரு பேராபத்திற்கு அஞ்சி மேக மூட்டங்களுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டன. காற்றில் சலசலப்பு முற்றிலும் நின்றுபோய், ஒரு மயான அமைதி ஒட்டுமொத்தக் குமரிக்கண்டத்தையும் அச்சுறுத்தியது.

திடீரென, பூமிக்கு அடியில் இருந்து ஒரு பயங்கரமான முழக்கம் எழும்பியது. அது ஆயிரக்கணக்கான இடிமுழக்கங்கள் ஒன்றாக இணைந்து எழுப்பிய ஓசையைப் போல இருந்தது. அடுத்த நொடியே, பூமிப்பந்து தன் கட்டுப்பாட்டை இழந்து நடுங்குவது போல, தென்மதுரையின் நிலப்பரப்பு பயங்கரமாக உலுக்கப்பட்டது.

பிரம்மாண்டமான கற்தூண்களும், யவனர்கள் கட்டிய உன்னத மாளிகைகளும் அஸ்திவாரம் பெயர்ந்து ஆடத் தொடங்கின. வீதிகளின் கல்பாவிய தரைத்தளங்கள் நடுவே பிளந்து, பூமிக்கு அடியிலிருந்து கந்தகப் புகையும் சூடான நீரும் பீறிட்டு அடித்தன.

"பூமி பிளக்கிறது! வானம் இடிந்து விழுகிறது!" என்று மக்கள் அலறியபடி வீதிகளில் ஓடினர். ஆனால், அது வெறும் தொடக்கம் தான்.

கடல் முனிவர் எச்சரித்தபடியே, பல மைல்களுக்கு அப்பால் பின்வாங்கியிருந்த பெருங்கடல், இப்போது தன் விஸ்வரூபத்தை எடுக்கத் தொடங்கியது. நடுக்கடலின் எல்லையில், கருகருத்த

இருட்டிற்குள் ஒரு மாபெரும் கரிய மலை எழுந்து நிற்பது போலத் தோன்றியது.

அது சாதாரண அலை அல்ல; விண்ணை முட்டும் அளவிற்கு, பனை மர உயரத்தையும் தாண்டி, மலைப் பாறையைப் போல எழுந்து நின்ற ஒரு பிரம்மாண்டமான பேரலை—ஆதி கடல்கோள்!

நிலநடுக்கத்தின் அதிர்வுகளாலும், கடலின் பேரிரைச்சலாலும் தென்மதுரையே ஸ்தம்பித்தது. அந்தப் பேரலை ஒட்டுமொத்தக் குமரிக்கண்டத்தையும் தன் பசிக்கு இரையாக்க, வினாடிக்கு நூறு காத வேகத்தில் நகரை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது.

அடுத்த சில நிமிடங்களில், அந்தப் பிரளயம் தென்மதுரையின் கரையைத் தாக்கியது. முதற்கட்டமாக, பஃறுளி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருந்த மாபெரும் துறைமுக நகரமும், அங்கு தரைதட்டியிருந்த நூற்றுக்கணக்கான நாவாய்களும் அந்த ராட்சத அலையின் ஒற்றை அடியில் சுக்குநூறாக உடைந்து நீரோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டன.

பல தலைமுறைகளாகப் பாண்டிய மன்னர்கள் செதுக்கி வளர்த்த பிரம்மாண்டமான கடற்கரை மாளிகைகளும், வணிக வளாகங்களும், பஃறுளி ஆற்றங்கரையின் உன்னதக் கோட்டைகளும் நொடிப் பொழுதில் கடலுக்குள் மூழ்கி மறைந்தன.

மண்ணின் பெருமை, செல்வங்கள், ஆடம்பரங்கள் யாவும் இயற்கையின் ஒற்றைச் சீற்றத்திற்கு முன்னால் வெறும் சருகுகளாய் மாறின.

"மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள்! எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு வடதிசை நோக்கி ஓடுங்கள்!" மாமன்னர் வடிம்பலம்ப நின்ற

பாண்டியனின் கம்பீரமான குரல் அந்தப் பிரளயத்தின் இரைச்சலையும் மீறி ஒலித்தது.

மாமன்னர் நெடியோன் அரியணையின் மீதோ, தன் செல்வங்களின் மீதோ ஒரு கணம் கூடக் கவனம் செலுத்தவில்லை. தன் முதுமையையும் பொருட்படுத்தாமல், போர்க்களத்தில் நின்ற அதே துணிவோடு வீதிகளில் இறங்கி மக்களைக் காப்பாற்றும் பணியில் களம் இறங்கினார். தன் அதிகாரத்தையும், அரண்மனையின் ஒட்டுமொத்தப் பலத்தையும் மக்களைக் காக்கும் பணியில் திருப்பினார்.

அரண்மனையின் தேர்கள், குதிரைகள், வடக்கே தானியங்கள் கொண்டு செல்லப் பயன்படும் மாட்டு வண்டிகள் என அனைத்தையும் கொண்டு வந்து, முதியவர்களையும், பெண்களையும், குழந்தைகளையும் அவற்றில் ஏற்றச் செய்தார்.

தன் நம்பிக்கைக்குரிய ஒற்றர் தலைவன் கரிகாலனின் தலைமையில், வீரர்களை அனுப்பி மக்களை வடக்கே இருக்கும் உயரமான மலைப் பகுதிகளை நோக்கி (இன்றைய மதுரை மற்றும் பொதிகை மலையின் சரிவுகள் நோக்கி) பாதுகாப்பாக வழிநடத்தி அனுப்பும் பணியை முடுக்கிவிட்டார்.

"அரசே! அரண்மனையின் கருவூலத் தங்கத்தையும், ஓலைச்சுவடிகளையும் எடுக்க வீரர்களை அனுப்பவா?" என்று கேட்டான் ஒரு அமைச்சர்.

மன்னர் நெடியோன் அவனைக் கோபமாகப் பார்த்தார். "தங்கமும் பொருளும் மண்ணோடு மண்ணாகப் போகட்டும்! என் மக்களுக்கு எதுவும் நேராமல் காப்பதே ஒரு பாண்டிய மன்னனின் கடமை. புறப்படுங்கள்!" என்று கர்ஜித்தார்.

அரண்மனையின் அந்தப்புரக் காவல்களைத் தகர்த்துக் கொண்டு, இளவரசி ஆதிமந்தி தன் தோழிகளுடன் வீதிக்கு வந்தாள். அங்கே, பிரளயத்தின் நடுவே நின்று மக்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்த வேல்கதிரை அவள் கண்டாள்.

வேல்கதிர் தன் கடற்படைத் தோழர்களுடன் சேர்ந்து, வெள்ளத்தில் சிக்கிய மக்களைக் கயிற்றின் மூலம் மீட்டு, உயரமான வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆதிமந்தி ஒரு கணம் கூடத் தாமதிக்கவில்லை. தன் வேல்கதிரின் அருகில் ஓடிவந்து, அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். ஆபத்தின் விளிம்பிலும் இருவரின் கண்களும் காதலின் உறுதியோடு சந்தித்துக் கொண்டன.

"ஆதிமந்தி! நீ ஏன் இங்கே வந்தாய்? உடனே தந்தையோடு வடதிசை நோக்கிச் செல்!" என்று கத்தினான் வேல்கதிர்.

"மாட்டேன், வேல்கதிர்! உன்னோடு வாழ்ந்தாலும், இந்த மண்ணோடு அழிந்தாலும் அது உன்னோடுதான் இருக்க வேண்டும். மக்களுக்கு உதவ எனக்கும் உரிமை உண்டு!" என்றாள் ஆதிமந்தி உறுதியுடன்.

இருவரும் கரம்கோர்த்து, சீறிப்பாயும் வெள்ள நீருக்கு நடுவே நின்று மக்களைக் காப்பாற்றும் மாபெரும் பணியைத் தொடங்கினர். காதலின் பேராற்றல் பிரளயத்திற்கு முன்னால் சவாலாக நின்றது.

ஆனால், இயற்கையின் ஆக்ரோஷம் இவர்களின் தியாகத்திற்கு அவகாசம் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

திடீரென, முன்னை விடப் பெரிய, இருண்ட மலை போன்ற இரண்டாவது பேரலை ஒட்டுமொத்தத் தென்மதுரையையும் மூழ்கடிக்கும் வண்ணம் அரண்மனையை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது.

அந்த அலையின் பயங்கரமான மோதலில், பாண்டிய பேரரசின் பெருமைக்குரிய, ஏழு அடுக்குகள் கொண்ட மாபெரும் அரண்மனைக் கோபுரமே அஸ்திவாரம் பெயர்ந்து, பயங்கரமாக அசைந்து ஆடத் தொடங்கியது! கோபுரத்தின் உச்சியில் இருந்த மீன் கொடி காற்றில் தலைகீழாகச் சரிந்தது. கோபுரத்தின் நிழலில் நின்றிருந்த ஆதிமந்தி, வேல்கதிர் மற்றும் மாமன்னரின் தலைக்கு மேலே மரணம் ஒரு பிரம்மாண்ட அலையாக விஸ்வரூபம் எடுத்து நின்றது!

அத்தியாயம் 11 – பிரளயப் பிரிவு

பூமியின் அடியாழத்தில் இருந்த ஆழித்தீ ஒட்டுமொத்தக் குமரிக்கண்டத்தின் நரம்புகளையும் சுட்டெரித்துவிட்டது போல, தென்மதுரையின் நிலப்பரப்பு அடியோடு சரிந்து கொண்டிருந்தது.

பல தலைமுறைகளாகத் தமிழர்கள் தங்களின் உழைப்பாலும், கலைத்திறனாலும் செதுக்கிய உன்னதத் தலைநகரம், இப்போது பசியோடு ஆவெனத் திறந்திருக்கும் பெருங்கடலின் வாய்க்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நழுவிக் கொண்டிருந்தது.

பிரளயம் தன் உச்சக்கட்ட ஆக்ரோஷத்தை எட்டியிருந்தது! வானத்தின் மேகங்கள் அனைத்தும் கருகருத்த சாம்பல் நிறத்தில் ஒன்று திரண்டு, பூமியின் அழுகுரலைக் கண்டு அஞ்சுவது போலத் தத்தளித்தன.

மின்னல்கள் வெறும் கோடுகளாக இல்லாமல், வானத்தையே இரண்டாகப் பிளக்கும் பிரம்மாண்டமான தீப்பிழம்புகளாய் பூமியின் மீது விழுந்தன. இடிமுழக்கங்களின் சத்தம் காதுகளைச் செவிடாக்கின.

ஏழு அடுக்குகள் கொண்ட பாண்டியரின் பிரம்மாண்ட அரண்மனைக் கோபுரம், அந்த இரண்டாவது ராட்சத அலையின் மோதலில் வேரோடு சாய்ந்த மரத்தைப் போலப் பஃறுளி ஆற்றின் பெருவெள்ளத்திற்குள் மூழ்கியது.

கோபுரத்தின் உச்சியில் பறந்த மீன் கொடி, கடலின் அலைகளுக்குள் என்றென்றைக்குமாக மறைந்து போனது. தென்மதுரையின் பெரும்பகுதி இப்போது நிலமில்லை; அது ஆழமான, கருநீல நிறப் பெருங்கடலின் ஒரு பகுதியாக மாறிவிட்டிருந்தது.

இந்த மகா பிரளயத்தின் நடுவே, பஃறுளி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருந்து சீறிப்பாயும் வெள்ள நீரின் மேல் ஒரு சிறிய மரக்கலம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.
அந்த மரக்கலத்திற்குள் இளவரசி ஆதிமந்தியும், அவளது தோழி இளமதியும், வெள்ளத்தில் பெற்றோரைக் இழந்த ஐந்து சிறு குழந்தைகளும் இருந்தனர்.

அலைகளின் வேகம் அந்தச் சிறிய மரக்கலத்தை ஒரு சருகைப் போலத் தூக்கி வீசியது. கலத்திற்குள் கடல் நீர் புகுந்து கொண்டிருந்தது. குழந்தைகள் பயத்தால் அலறி அழுது,

ஆதிமந்தியின் ஆடையைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டனர்.
ஆதிமந்தி தன் ஒரு கையால் குழந்தைகளை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு, மறுகையால் கலத்தின் விளிம்பைப் பிடித்து நிலைத்திருக்க முயன்றாள். அவளது முகம் பனிப்பொழிவிலும் வியர்வையாலும் நனைந்திருந்தது.

"ஆதிமந்தி! நாம் பிழைக்க மாட்டோம் போலிருக்கிறதே! அடுத்த அலை நம்மை முழுமையாக மூழ்கடித்துவிடும்!" என்று இளமதி காற்றையும் மீறிக் கத்தினாள். அவளது குரலில் மரண பயம் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

அவள் சொன்னது போலவே, அவர்களுக்கு முன்னால் ஒரு பிரம்மாண்டமான அலை, ஒரு கரிய சுவரைப் போல எழுந்து நின்றது. அந்த மரக்கலம் அலையின் உச்சத்திற்குத் தூக்கப்பட்டு, நிலைதடுமாறிக் கவிழப் போனது. குழந்தைகள் மரணக் கூச்சலிட்டனர்.

ஆதிமந்தி கண்களை மூடிக்கொண்டு, தன் வாழ்வின் இறுதி நொடி இதுதான் என்று எண்ணினாள்.

"மந்தி! கவலைப்படாதே! நான் இருக்கிறேன்!" என்று பிரளயத்தின் இரைச்சலையும் கீறிக்கொண்டு ஒரு கம்பீரமான குரல் கேட்டது. ஆதிமந்தி சட்டென்று கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். வெள்ள நீரின் ஆக்ரோஷமான சுழல்களுக்கு நடுவே, தன் உயிரைப் பணையம் வைத்து நீந்தி வந்துகொண்டிருந்தான் வேல்கதிர்!

அவனது செம்புக் கவசம் எப்போதோ கடலுக்குள் விழுந்துவிட்டிருந்தது. அவனது விரிந்த மார்பிலும் தோள்களிலும் போர்க்களத்துத் தழும்புகளோடு, பிரளயத்தின் கீறல்களும் குருதியாக வழிந்தன. அவனது கண்களில் மரணத்தை வெல்லும் ஒரு அசாத்தியக் காதல் பிரகாசித்தது.

மரக்கலம் முழுமையாகக் கவிழ்ந்துவிடக் கூடிய அந்த இக்கட்டான நொடியில், வேல்கதிர் தன் கைகளை மரக்கலத்தின் அடியில் கொடுத்து, தன் உடம்பின் ஒட்டுமொத்தப் பலத்தையும் திரட்டி அதை மேல்நோக்கித் தள்ளினான். அவனது நரம்புகள் புடைத்தன.

"வேல்கதிர்! கையைப் பிடி! மேலே வா!" என்று கதறியபடி ஆதிமந்தி தன் கையை அவனை நோக்கி நீட்டினாள். ஆனால், வேல்கதிர் தன் கையைப் பற்றவில்லை. அவன் தன் முழு ஆற்றலையும் பயன்படுத்தி, அந்த மரக்கலத்தை அலைகளின் சுழலில் இருந்து பாதுகாப்பான, ஒரு சீரான நீரோட்ட திசையை நோக்கிப் பலமாகத் தள்ளிவிட்டான்.

அவனது தள்ளுதலால் மரக்கலம் அலையின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு, வெள்ளத்தின் வேகத்தில் முன்னோக்கிப் பாய்ந்து தப்பியது. ஆதிமந்தியும் குழந்தைகளும் தற்காலிகமாகக் காப்பாற்றப்பட்டனர்.

ஆனால், அதே விநாடியில்... இயற்கையின் கொடூரம் அரங்கேறியது.

மரக்கலத்தைத் தள்ளிவிட்ட அடுத்த நொடி, வேல்கதிர் இருந்த இடத்திற்குப் பின்னால் ஒரு ராட்சதச் சுழல் அலை உருவானது. கடலின் ஆழத்து அசுரன் தன் வாயைத் திறப்பது போல அந்தச் சுழல் அலை வேல்கதிரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அவனால் அந்தப் பேராற்றலை எதிர்க்க முடியவில்லை.

"வேல்கதிர்...!!!" ஆதிமந்தி தன் தொண்டை கிழியக் கத்தினாள். அவளது அலறல் குரல், அந்தப் பெருங்கடலின் இரைச்சலிலும், இடிமுழக்கத்திலும், பிரளயத்தின் பயங்கர ஒலியிலும் முற்றிலும் மூழ்கிப் போனது.

வேல்கதிர் கடலுக்குள் மூழ்கும் அந்த இறுதி நொடியில், தன் வலது கையை மட்டும் நீரின் மேல் உயர்த்திக் காட்டினான். அவனது விரலில் இருந்த அந்த நீல ரத்தினப் பாண்டிய அரச முத்திரை மோதிரம் மின்னலின் ஒளியில் ஒருமுறை பிரகாசித்துப் பின் கடலின் ஆழத்திற்குள் மறைந்தது. அவனது கண்கள் இறுதி விநாடி வரை ஆதிமந்தியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அந்தப் பார்வையில் துளியும் பயமில்லை; தன் காதலியையும் அவளது தேசத்து வாரிசுகளையும் காப்பாற்றிவிட்ட உன்னதத் திருப்தி மட்டுமே இருந்தது.

கடல் எல்லாவற்றையும் விழுங்கியது. வேல்கதிர் என்ற மாவீரனை, தென்மதுரையின் உன்னத வரலாற்றை, அவளது காதலை... அந்தப் பெருங்கடல் தன் ஆழமான இருளுக்குள் இழுத்துச் சென்றது.

"வேல்கதிர்... என்னை விட்டுப் போகாதே..." என்று கத்தியபடி ஆதிமந்தி மரக்கலத்தின் தளத்தில் விழுந்து கதறி அழுதாள்.

அவளது இதயம் முற்றிலும் நொறுங்கிப் போனது. அவளது உள்ளம் அந்தப் பிரளயப் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல் தவித்தது. அழுகையின் உச்சத்திலும், கடலின் அலைகள் தந்த அதிர்ச்சியிலும் அவளது கண்கள் இருண்டன. அவளது உணர்வுகள் அவளை விட்டு மெல்ல நழுவின. அவள் அந்த மரக்கலத்தின் மீதே மயங்கி விழுந்தாள்.

பிரளயம் தொடர்ந்து அலைமோதியது. குமரிக்கண்டத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளும் கடலுக்குள் மறைந்து கொண்டிருக்க, ஆதிமந்தி மயங்கிக் கிடந்த அந்தச் சிறிய மரக்கலம் எந்தக் கட்டுப்பாடும் இன்றி, காற்றில் அடித்துச் செல்லப்படும் சருகைப் போலப் பெருங்கடலின் அலைகளில் மிதந்து சென்றது.

இரவின் இருள் மெல்லக் கலைந்து, ஒரு புதிய விடியலின் மங்கலான வெளிச்சம் தோன்றியது. புயலும் பிரளயமும் ஓய்ந்திருந்தன, ஆனால் கடல் இன்னும் அமைதியடையாமல் லேசாக அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

மயக்கமடைந்த நிலையில் இருந்த ஆதிமந்தி, தன் முகத்தில் குளிர்ந்த நீர் தெளிக்கப்படுவது போன்ற உணர்வில் மெல்லக் கண்களைத் திறந்தாள். அவளது உடம்பெல்லாம் உப்புக் காற்று உறைந்திருந்தது. அவளுக்கு முன்னால் தெரிந்த காட்சி அவளை வியக்க வைத்தது.

அவளது மரக்கலம் இனி கடலின் நடுவே இல்லை. அது ஒரு புதிய நிலப்பரப்பின் கரையை நோக்கி ஒதுங்கியிருந்தது. அந்த நிலத்தின் கரையில் பிரம்மாண்டமான பாறைகளும், அடர்ந்த தென்னை

மரங்களும் காட்சியளித்தன. தூரத்தில் ஒரு புதிய நதியின் (வைகை நதியின் ஆதி வடிவம்) முகத்துவாரம் தெரிந்தது.

அவள் தப்பித்துவிட்டாள்! அவளோடு இருந்த குழந்தைகளும், இளமதியும் உயிரோடு இருந்தனர். ஆனால், அவள் கால் பதித்திருக்கும் இந்த புதிய நிலம் எது? அவளது காதலன் வேல்கதிர் அவளுக்குத் தந்த இந்த உயிர் பிச்சையைக் கொண்டு, அவள் இந்த புதிய மண்ணில் பாண்டிய பேரரசின் அடுத்தகட்ட சரித்திரத்தை எப்படி எழுதப் போகிறாள்?

அத்தியாயம் 12 – ஆதிமந்தியின் காதலன்

காலத்தின் சக்கரங்கள் சுழன்று பல ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன. ப:றுளி ஆற்றையும், பன்மலை அடுக்கையும் விழுங்கிய அந்தப் பிரளயத்தின் ஆக்ரோஷ

அலைகள், இன்று வரலாற்றின் ஆழமான பக்கங்களில் வெறும் கதைகளாக ஒடுங்கிவிட்டன.

குமரிக்கண்டம் என்ற உன்னத நிலப்பரப்பு கடலின் அடிவயிற்றுக்குள் உறங்கிக் கொண்டிருக்க, அதன் நினைவுகளைத் தாங்கியபடி வடக்கே ஒரு புதிய சரித்திரம் முளைத்திருந்தது.

அதுதான் ‘புதிய மதுரை’ (இன்றைய மதுரை)!
தெற்கே இழந்த தென்மதுரைக்கு மாற்றாக, வைகை ஆற்றின் கரையில் பிரம்மாண்டமான கோட்டைகளும், நான்மாடக் கூடல்களும் எழுப்பப்பட்டிருந்தன. புதிய மதுரையின் வீதிகளில் தமிழின் வாசம் வீசியது. அங்கே, முதியவரான மாமன்னர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் தன் இறுதி நாட்களை அரியணையின் ஆடம்பரங்களில் கழிக்கவில்லை; மாறாக, புலவர்களையும் அறிஞர்களையும் ஒன்று திரட்டி, ‘தமிழ்ச்சங்கம்’ கூட்டி, தமிழைத் தன் உயிரினும் மேலாக வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நிலத்தை இழந்தாலும் மொழியை இழக்கக் கூடாது என்ற வஞ்சினம் அந்த முதிய மன்னரின் நெஞ்சில் இன்னும் சுடர்விட்டுக் எரிந்தது.

புதிய மதுரையின் தமிழ்ச் சங்க நூலக மாளிகை.
பல்லாயிரக்கணக்கான வாசனைத் திரவியங்கள் தடவப்பட்ட ஓலைச்சுவடிகள் அங்கே வரிசையாக அடுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அங்கு, விளக்குகளின் மெல்லிய ஒளியில், தமிழ் ஓலைச்சுவடிகளைப் படியெடுக்கும் மற்றும் பாதுகாக்கும் பணியில் ஆழ்ந்திருந்தாள் ஆதிமந்தி. அவளது பட்டு ஆடைகளில் இப்போது இளவரசிக்கே உரிய ஆடம்பரம் இல்லை; ஒரு எளிய

தவசினியைப் போல, அமைதியே உருவான ஒரு முதிர்ந்த பெண்மணியாக அவள் காட்சியளித்தாள்.

அவளது கூந்தலில் சில நரைமுடிகள் எட்டிப்பார்த்தாலும், அவளது கண்களில் இருந்த அந்தத் தீர்க்கமான அழகும், காதலின் ஒளியும் அப்படியே இருந்தன.

அவள் அன்று பிரளயத்தில் இருந்து காப்பாற்றிய அந்த ஐந்து சிறு குழந்தைகளும் இப்போது வளர்ந்து, பாண்டிய நாட்டின் புதிய கடற்படை வீரர்களாகவும் புலவர்களாகவும் மாறிவிட்டிருந்தனர்.

அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் வேல்கதிரின் வீரத்தையும் தியாகத்தையும் அவள் ஒரு விதையாக விதைத்திருந்தாள். வேலைகள் அனைத்தும் முடிந்த பின், அன்று ஒரு கார்த்திகைப் பௌர்ணமி இரவில், ஆதிமந்தி மெல்ல நடந்து வைகை ஆற்றின் கரைக்கு வந்தாள்.

வானில் சந்திரன் முழுமையடைந்து, தன் வெண்மையான நிலவொளியை வைகையின் அமைதியான நீரோட்டத்தின் மீது வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தான். அலைகள் வெள்ளிக் கம்பிகளாய் மின்னின. பஃறுளி ஆற்றின் கரையை நினைவூட்டும் முல்லை நிலத்துக் காற்று அவளது முகத்தைக் வருடிச் சென்றது. ஆதிமந்தி வைகை கரையின் ஒரு பாறையின் மீது அமர்ந்தாள். அவளது மடியில் ஒரு புதிய ஓலைச்சுவடியும், கையில் எழுதுகோலும் இருந்தன.

அவள் தன் இடது கையை மெல்லத் திறந்து பார்த்தாள். அங்கே... அவளது உள்ளங்கையில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது அந்த விசித்திரமான நீல ரத்தின அரச முத்திரை மோதிரம்!

அன்று வேல்கதிர் கடலுக்குள் மூழ்கும் போது, அவனது கை விரலிலிருந்து கழன்று, அவளது மரக்கலத்தின் தளத்தில் வந்து விழுந்த அதே பாண்டிய அரச முத்திரை மோதிரம் அது. கடந்த பல ஆண்டுகளாக அவள் தன் உயிரை விட மேலாகப் பாதுகாத்து வரும் ஒரே செல்வம் அது மட்டும்தான்.

நிலவொளியில் அந்த மோதிரத்தைப் பார்த்தபடி, அவளது கண்களிலிருந்து ஒரு துளிக் கண்ணீர் உதிர்ந்து அந்த நீல ரத்தினத்தின் மீது விழுந்தது. அவள் தன் எழுதுகோலை எடுத்து, அந்த ஓலைச்சுவடியில் தன் இதயத்தின் ஆழத்து வரிகளை எழுதத் தொடங்கினாள்:

"என் காதலன் வேல்கதிர் இன்றும் உயிரோடு இருக்கிறானா என்பது எனக்குத் தெரியாது. அவனைக் கடல் தன் ஆழமான இருளுக்குள் கொண்டு சென்றிருக்கலாம்.

ஆனால், சந்திரன் ஒளிரும் வரை, நம் காதல் இந்த மண்ணின் காற்றில் கவிதையாக வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்..."
எழுதி முடித்து ஓலைச்சுவடியைச் சுருட்டித் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

அப்போது, வைகை ஆற்றின் மெல்லிய அலைகளுக்கு நடுவே, நிலவொளியின் பிம்பங்கள் ஒன்றிணைந்து ஒரு விசித்திரமான வடிவத்தை உருவாக்கின. ஆதிமந்தி உற்று நோக்கினாள். வைகை நதியின் நீல நிற அலைகளின் சுழற்சியில்... அவளது காதலன் வேல்கதிரின் கம்பீரமான முகம், அவளது ‘மந்தி’ என்று அழைத்த அந்த தீர்க்கமான, காந்தக் கண்கள் அவளுக்குத் தெரிந்து, புன்னகைப்பது போலத் தோன்றி, அடுத்த நொடி நீரோட்டத்தோடு கலந்து மறைந்தது!

அவள் திடுக்கிடவில்லை; மாறாக, அவளது உதடுகளில் ஒரு உன்னதமான புன்னகை அரும்பியது. அவள் உணர்ந்துகொண்டாள், வேல்கதிர் எங்குமே போகவில்லை; அவன் இந்த வைகையின் நீரில், வீசும் காற்றில், தமிழ் மொழியின் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் கலந்திருக்கிறான்.

குமரிக்கண்டத்தின் அந்தப் பிரளய இரவு ஒரு பேரரசை, ஒரு பெரும் நிலப்பரப்பை வரலாற்றிலிருந்து துடைத்து எறிந்திருக்கலாம்; ஆனால், இரு ஆன்மாக்களின் உன்னத பந்தத்தை அதனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.
கடல் ஒரு நாட்டை விழுங்கியது; ஆனால் ஒரு காதலை அல்ல.

-முடிந்தது -